

נערת הג'ונגל

סיפור אהבה

מאת זאב בר אילן

רומן הזה הוא פיקציה. השמות, והדמויות בספר הם פרי המצאה של הסופר וכל דמיון לבני אדם, חיים, או מתים, הוא מקרי בלבד. כל הזכויות שמורות ©

על הספר

דני היה סטודנט צעיר באוניברסיטת תל אביב למדעי האנתרופולוגיה. הוא היה חניך מצטיין, יפה תואר, אך ביישן ונחבא אל הכלים, ולא בטוח בעצמו לגבי המין היפה. חברו לספסל הלימודים ברוך בא לעזרתו בנדון זה. הוא יעץ לו שיטה מה לעשות בנדון בפעם הבאה הוא יפגשו מישהי שהוא חפץ להכירה. ואיך ליצור קשר עם נערה שהוא התאהב בה במבט ראשון. מהכרות פשוטה התפתח אחר כך סיפור מרתק, מלא הרפתקאות והפתעות בלתי צפויות שיצחיק אתכם עד דמעות.

זאב בר אילן

נערת הג'ונגל

פרק ראשון

אחרי חורף קשה, למעשה החורף הקר ביותר זה שנים, של טמפרטורות קרוב לאפס מעלות, תושבי תל אביב שמחו ליום השבת הראשון עם מזג אוויר נאה. השמש הייתה חמימה והתל אביבים הציפו בהמוניהם את הטיילות הרבות שעל שפת הים, את בתי הקפה ומסעדות. אימהות לקחו את תינוקיהן בעגלות ופעוטים לידן לטיול מהנה בזיו השמש. כך עשו גם דני באדר סטודנט למדעי האנתרופולוגיה באוניברסיטת תל אביב וחברו ללימודים ברוך קשתי. השנים התערבו בהמון וטיילו להנאתם לאורכה ורוחבה של הטיילת עד שהתעייפו. לבסוף התיישבו ליד אחד השולחנות של מסעדה אלגנטית, בשם "מסעדת לונדון". היו שם הרבה צעירים וצעירות, מיטב הנוער התל אביבי, יושבים, סועדים את ליבם, מפטטים ומרכלים על ענייני דה יומא. אחרי זמן מה מלצר זריז ניגש אליהם ושאל מה ברצונם לאכול. הם הזמינו ארוחת בוקר. אחר כך דני פתח את דברו "אתה יודע ברוך, אני רואה כל כך הרבה בנות יפות מסביב, אך קשה לי ליצור אתן קשר. אני לא יכול לגשת לבחורה זרה ולהתחיל איתה בשיחה סתם כך. אני לא מספיק נועז או חוצפן לעשות את זה. לא מזמן ראיתי פה בחורה יפיפייה, דווקא ישבה לבדה, לא יכולתי להוריד את עיני ממנה, אך לא היה לי העוז לגשת אליה ולהתחיל אתה. מה אתה מיעץ לעשות בנדון?"

ברוך לא השיב מיד לחברו. הוא הרהר קמעא אחר כך אמר בכובד ראש "קשה לייעץ בנדון. כל מקרה לגופו. באמת זה לא מקובל לגשת לאדם זר סתם כך. צריכים להיווצר נסיבות מסוימות לאירוע. היא יכולה לנער אותך בקלות להגיד שאתה טרדן, חוצפן ואפילו לאיים עליך שבאם לא תפסיק להטריד אותה היא תפנה למשטרה. אך יכול גם להיות שדווקא תמצא חן בעיניה והיא תהיה נוחה להיכרות ותצליח לתפוס עמה שיחה, אך אי אפשר לדעת את הדברים מראש. אולם חשבתי על משהו, על רעיון מסוים למקרה שבפעם הבאה שוב תראה איזו חתיכה ותרצה לעשות איתה הכרה." הוא קירב את ידו אל חברו ולחש כמה משפטים לאוזנו. עיניו של דני אורו. בסוף הוא פלט "זה באמת עלול להיות רעיון טוב, אך זה תלוי במזל, כמו הרבה דברים בחיים, אך שווה לנסות."

העצה שברוך נתן לחברו הייתה כדלקמן: בפעם הבאה שהוא יפגוש משהיא שמעוניין להכיר אותה ישחק אותה ויצגי לה את עצמו (כמובן באנגלית) כתייר אמריקאי שבאה לבדו מארה"ב ומחפש נואשות פרטנרית שמוכנה להראות לו את תל אביב. רק תוסיף כי כמידה ויהיו הוצאות כלשהן, הן יהיו במובן על חשבונך. בימים הבאים דני ביקר תכופות במסעדת לונדון בתקווה שאולי יפגוש שם שוב את הצעירה היפיפייה שראה אותה שם בפעם הקודמת.

אכן זה לא לקח יותר משבועיים והבחורה שוב הופיעה שם, אך הפעם בחברת גבר. הזוג התיישב ליד שולחן הסמוך, כשהמלווה שלה ישב עם הגב אליו. הוא רצה לתהות על חזותו ולראות את פרצופו של הגבר שישב אתה. על כן הוא קם מהשולחן ובא לפני הזוג ובחן את המלווה שלה. האיש, גבר מגושם, היה

בגיל העמידה, מבוגר לטעמו אליה, גם לא היה יפה תואר במיוחד. על כן, דני חשב, לא יהיה לו קשה מדי להתמודד אתו. הוא שמע אותה מדברת בעברית בהיגוי צברי, בחיתוך דיבור יפה במיוחד. שוב שם לב על יופייה האקזוטי המהמם, על עיניה החומות, הגדולות, היוקדות עם ריסים ארוכים, על גבות עיניה בקשת רחבה, על פיה החושני, על פניה המעניינים, מלאי הבעה האינטלקטואלית, על שערותיה החומות-האדמדמות, על צחוקה המתגלגל, על ה-סקס אפיל המושך שלה. הוא היה קנאי על האיש שישב מולה.

דני היה גבר צעיר בן 24, גבה קומה, בעל עיני תכלת, שערות שטניות גליות מסורקות יפה לאחור, בעל שיניים צהורות. הוא היה בעל מזג נוח לבריות, חברותי ובהור אינטליגנטי במיוחד. למד באוניברסיטת תל אביב בפקולטה במדעי האנוש ואנתרופולוגיה. נולד בתל אביב למשפחה חילונית. אביו היה בעל חנות לשעונים ואמו עסקה בהנהלת חשבונות. הוא היה תמיד תלמיד חרוץ והצטיין בלימודיו. כשהגיע לאוניברסיטה הוא בחר את המקצוע האנתרופולוגיה, משום שסיקרן אותו מקור האנושות. תולדות התפתחות בני אדם במשך הדורות, צפונות העבר שהתגלו מחדש מדי פעם. הנושא עניין אותו מאוד. חברו של דני לספסל הלימודים, ברוך, היה בחור רציני, יפה תואר, קצת יותר מבוגר מדני, בן 26. הוא בא לארץ בגיל צעיר עם ההורים מבלגיה. הוריו של ברוך היו די אמידים. אביו היה עורך דין, אימו הייתה מורה. משפחה אינטלקטואלית. ההורים רצו שגם בנם יהיה מישוה, אדם מלומד, בעל תואר אקדמי. לכן רשמו אותו באוניברסיטת תל אביב למדעי הטבע ואנתרופולוגיה. כך שני הגברים הצעירים הכירו זה את זה. במשך הזמן נוצרה ידידות כנה בין השנים. ברוך היה איש מפותח שרירים, אוהב ספורט, אך לגבי הנשים הוא היה מאוד בררן. אולי משום כך לא היה יכול להשיג עד כה את מבוקשו.

*

בכך דני נאלץ שוב להמתין להזדמנות נוספת כדי לפגוש את הנערה לבדה. הנה אחרי כמה ימים המזל העיר לו פנים והוא ראה אותה יושבת לבדה על ספסל על טיילת ונהנתה מזיו השמש. דני עזר עוז בנפשו, בצעדים בוטים ניגש אליה ובאנגלית מהוססת הוא אמר לה:

"Sorry to disturb you young lady, I'm an American tourist. I've come from Brooklyn, New York all alone. I'm looking for someone to show me around the town Tel Aviv. I'd greatly appreciate if a nice looking lady like you would do it for me. Naturally if there will be any expenses, they will be on my account. Could you do it for me?"

("צר לי להפריע לך, אני תייר אמריקאי, מברוקלין, נו-יורק. באתי לבדי ומחפש מישהי להראות לי את העיר תל אביב. הייתי מאוד שמח אם צעירה יפה כמוך הייתה מתלוות אלי. היית מוכנה לעשות את זה למעני? אם יהיו הוצאות כלשהן, הן תהינה כמובן על חשבוני.") דני שם לב שכל זמן שהוא דיבר אליה היא חייכה חיוך לגלגני וספקני אליו. לבסוף היא אמרה בעברית "יפה שיחקת אותה, אבל עלי לא עובדים בקלות. הניב הצברי שלך בולט מקילומטר. אתה לא אמריקאי, ולא בטיח. אתה צבר כמוני, ואני תקווה שאין לך הרבה קוצים..." הוא לא ידע מה לעשות מרוב בושה, לבסוף הפליט "סליחה, לא הצלחתי לעבוד עליך, אך חיפשתי דרך איך להכיר אותך." הוא הושיט לה את ידו והציג את עצמו "שמי דני באדר. תלמיד

באוניברסיטת תל אביב. לומד את מדעי האנתרופולוגיה זו השנה השלישית. אני תושב תל אביב ואין לי קוצים."

היא גם כן הושיטה את ידה אליו "שמי חדווה ברון. אני מוכנה לסלוח לך. אתה נראה לי דווקא בסדר" "אמרת שם המשפחה שלך ברון?" הוא שאל "אולי יש לך קשרים עם המשפחה של הברון רוטשילד?" היא צחקה "לצערי הרב לא. אז מתי אתה רוצה להתחיל את הסיוור בעיר?" היא שאלה להפתעתו המחולטת של דני. "אם יש לך פנאי אפילו עכשיו." "אתה צודק, חבל לא לנצל את המזג אוויר הנהדר הזה." הם קמו, הוא נתן לה יד והם התחילו לטייל, יד ביד לאורך שפת הים. אחרי כמה זמן הוא אמר לה "בואי, אזמין אותך לכוס קפה ועוגה באיזה בית קפה נחמד בדיזנגוף." "אין לי התנגדות" היא אמרה.

לאחר זמן השניים הגיעו לבית קפה ברחוב דיזנגוף והתיישבו באחד השולחנות ליד החלון. דני הזמין את הקפה ואת העוגות, ואחרי שגמרו לאכול היא שאלה "תגיד דני, שירת בצבא?" "בוודאי, איך לא? שלוש שנים בחיל ההספקה. ואת?" "גם אני בחיל הקשר, שנתיים." "אתה גם עושה שירות מילואים?" "כן בודאי," ענה דני. "טוב אז אנחנו ישראלים כשרים לכל דבר. תגיד דני, רציתי לשאול אותך, מה הביא אותך ללמוד את הנושא אנתרופולוגיה? איך אוכלים את זה?" היא שאלה בחיוך משוכב ונשענה אחורה על כסאה. דני צחק צחוק חנוק "לא אוכלים את זה. אנתרופולוגיה היא מדע על תולדות האנושות. במקורו, בהתפתחותו הגופנית, הרוחנית והמוסרית של האדם לשבטיו, בהתפתחותו התרבותית, במנהגיו ובאמונותיו של המין האנושי. מדע שעוסק בין הצדדים השווים והשונים בין בן אדם ועולם החי. מדע אדם ומלאכותיו." "יוצא מן הכלל," היא אמרה תוך מחיאת כפיים. "כעת שכל כך יפה הגדרת את העניין, אני שואלת איזו תועלת תצמח לך באופן אישי מזה, מחוץ להרחבת השכלתך ועולמך הרוחני. זה גם מקור לפרנסה? זה עתיד בשבילך?"

דני השתהה בתשובתו אחר כך השיב בכובד ראש "לומר שללמוד אנתרופולוגיה זה דרך להתעשרות, זו לא הייתה אמת. האומנם אפשר למצוא פרנסה גם בזה. בין היתר, אם משיגים תואר בנושא, אפשר לקבל משרה של מרצה באחת האוניברסיטות, או מכללות. אפשר להיות מנהל עבודה אצל חברות רבות העוסקות בחפירות ארכיאולוגיות לגילוי שרידי עתיקות. אפשר להוציא ספרים מדעיים בנושא, אפשר לעסוק במחקר, אפשר לעשות סרטים, אפשר להיות מנהל מוזיאון וכולי, וכולי. לא כל האפשרויות מוכרות לי." חדווה הקשיבה להסבריו בקשב רב, אחר כך אמרה "הכול טוב ויפה, אבל תסכים איתי שמהנדס מכונות, מהנדס תעשייה וניהול, מהנדס אלקטרוניקה, למעשה כל מהנדס יכול למצוא תעסוקה הרבה לפני שאנתרופולוג מצליח בזה. לא חשבת על זה? לא חבל על הזמן, הכסף והאנרגיה שאתה מבזבז?"

"תשמעי חדווה, אני מודה שאנתרופולוגיה זו לא משהו שמעניין את האנשים במיוחד. רבים לא יודעים אפילו מה זה, או איך אוכלים את זה, כפי שאת שאלת. בעיניהם זה משהו אבסטרקטי, מופשט. אך תוך כדי לימודים נפתחו עיניי ואני רואה את העולם הסובב אותנו באספקלריה אחרת. רבים, רבים מאוד של בני אדם לא נותנים קצוץ איך חיו אנשים בדורות הקודמים, אפילו לא מעניין אותם איך חיו קרוביהם במשפחה, מה עשו, איך חיו האבות שלהם. במקביל לא מעניין אותם מה יהיה גורלה של האנושות לאחר

שהם עצמם ילכו לעולמם. הם חיים את הרגע וזהו. ראיתי לא מזמן סרט בהפקת חברת NATIONAL GEOGRAPHY שעוסק בחיי שבט באחד האיים הנידחים באוקיאנוס השקט. אורח חייהם ותרבותם של השבטים החיים במקום הוא לא שונה בהרבה מאשר אצל שבטים שחיו במקומות אחרים לפני מאות בשנים. למשל הם לא מכירים את מושג הזמן, אין להם שעונים. אצלם שורר רק הזמן עשני התמידי. אומנם הם מבדילים בין יום והלילה, בין אור לחושך, בין עונות השנה, אך הם לא חיים לפי המושגים שלנו של זמן. מציגים אצלנו בטלוויזיה באופן קבוע את הערוץ ההיסטוריה. ערוץ זה עוסק גם באנתרופולוגיה. לא מזמן ראיתי שם כתבה מהממת על תגלית מרעישת עולמות על גילוי עצמות וגולגולות אדם שחי לפני 3 מיליון שנים. התגלית הזאת התגלתה באקראי. חוקרים מצאו עצמות אדם, ורק אחר כך התברר ערך התגלית שלהם. התברר שהאדם הקדמון הזה, שנחננו לו את שם הכינוי 'לוסי', היה שייך לקוף אדם שכבר הלך זקוף, בזמן שאבות אבותיו שקדמו לו עדיין הלכו על ארבע. בקיצור מעניין ביותר. את יודעת כמה דורות עברו מאז עלינו? אני ואת ואנשים דומים לנו עברנו אין ספור של גלגולים ותהליכים אבולוציוניים בהם אורך חיינו השתנה מקצה לקצה. אנחנו יצורים אנושיים, פרי התפתחות של מיליוני שנים. אני בכל אופן מאמין בתורת דרווין. "בכל זאת", הגיבה חדווה "מיליוני בני אדם בכל העולם מאמינים באלוהים, בסיפורים מהתנ"ך על בריאת העולם, על אדם וחוה בגן העדן, על משה רבנו שירד מהר סיני עם לוחות הברית בידי ומצא את עם ישראל סוגדים לעגל הזהב, וכולי וכולי." "יש לזה הסבר פשוט", ענה דני "לכני אדם נוח יותר להאמין לאגדות, לסיפורים יפים מאשר למחקרים מדעיים, מבוססים ומדויקים ככל שהם יהיו." "אתה ממש מדען קטן", העירה חדווה בצחוק. אחר כך הוסיפה "שלא תבין אותי לא נכון. אני בכלל לא מזלזלת בדברים אלה. אני רק דואגת על הפרנסה." "היה בסדר" ניחם אותה דני.

כדי לשנות את הנושא דני גילה לה שכבר ראה אותה עם גבר אחר במסעדת לונדון. האיש הוא החבר שלך?" "מה, אתה עוקב אחרי?" היא שאלה מופתעת. "לא בכונה, זה היה רק מקרה. אך אם כבר שאלתי, זה רציני איתו?" חדווה עשתה תנועה של ביטול בידה. "אה, לא כל כך." "אם מותר לשאול במה האיש עוסק?" "הוא סגן מנהל בנק." "אוהו, אז נראה שבדיוק איש כזה את מחפשת." "אתה טועה. הוא אדם שטחי ומשעמם, חד-גוני, לא טיפוס משכיל ומעניין כמוך. כמה פעמים אפשר לשמוע על מניות, על צניחת הבורסה, על שוק המטבע הזר?" "אבל בזה יש המון כסף ויש פרנסה", העיר דני תוך שהוא בחן את ארשת פניה. "כסף לא עונה על הכל", היא ענתה כמעט בייאוש. "אני רואה שלאט, לאט את מגיעה למסקנה שלי. תאמרי, יצאת איתו זמן רב?" "בסך הכל פעמים." "אז זה לא רציני, אני תקווה שאתי זה יהיה סיפור ארוך יותר. תומרי חדווה, אם מותר לי לשאול אותך, במה את עוסקת? את עובדת באיזה מקום?" "אני עובדת בחברת שיווק לרהיטים. אין בזה שום אתגר, אך זו פרנסה." "אם היופי שלך את יכולת לבחור ג'וב אחר?" "אה כן, מה למשל?" "למשל להיות יועצת יופי, או מוכרת בחנות לתכשיטי יוקרה, או דיילת במטוס." "אתה יודע מה אומרים על דיילות במטוסים?" "כן, מה?" "שהן מלצריות מעופפות..." "אולי זה בכל זאת משתלם?" "זה גם מסוכן לטוס כל הזמן." "לאנשים ובמיוחד לנשים יפות קל להסתדר בחיים", אמר דני "ראיתי פעם סרט איטלקי שצילמו לפני המלחמה. בתקופה הזאת שררה באיטליה אבטלה קשה במיוחד. בעל משרד להוצאת ספרים פרסם מודעה בעיתונים

שהוא מחפש כתבנית למשרדו. הופיעו שם לפחות 50 כתבניות שעמדו במדרגות וחיקו לתורן. המדרגות כמעט נפלו ממשקלן. הוא הכניס אותן אחת, אחת ונתן לכל אחת משהוא לכתוב על מכונת כתיבה. הייתה שמה אחת נמוכה, מכוערת וממושקפת שהתחילה לכתוב על המכונה במהירות מסחררת, אך הוא הפסיק אותה באמצע. 'בלתי מתאימה' הוא קבע 'הבאה בתור'. הוא עוד ניסה כתבניות נוספות. פתאום נכנסה לחדר יפיפייה אחת על עקבים גבוהים, בהילוך מתנדנד. היא התיישבה ליד מכונת הכתיבה והתחילה לתקתק בשתי אצבעותיה באיטיות מעצבנת. הבוס ניגש אליה, תפס את ידה ושאל "איך קוראים לך מתוקה?" "ולטרה" היא אמרה בביישנות. "טוב ולטרה, אם תוכלי להבדיל בין מכונת הכתיבה לבין מכונת הכביסה ג'וב יהיה שלך" "

"נו זאת כמוכן בדיחה", הגיבה חדווה. "לא כל כך", השיב דני "לאדם יפה תמיד קל יותר להסתדר בחיים. תומרי חדווה, רציתי לשאול אותך עוד משהו. יש לי חבר טוב ושמו ברוך. בחור חסון ויפה שלומד אתי ביחד באוניברסיטה. גם הוא רווק ומחפש חברה בחיים. הוא קצת מבוגר ממני, כבן 26. יש לך אולי איזו חברה, או מכרה שעלולה להיות פרטנרית בשבילי?" "יש לי בול משהי" חדווה אמרה להפתעתו. "ובכן מי היא, גם כן יפיפייה כמוך?" "זה כבר עניין של טעם. קוראים לה אתי, היא חמודה מאוד, ידידת אמת, חושבני שגם היא תשמח להכיר בחורצ'יק נחמד ומלומד כמוך." "אתן גרות ביחד?" "לא, כל אחת גרה עדיין אצל ההורים." "אז מתי ניראה אותך שוב בובה?" "מתי אתה רוצה שוב לפגוש אותי?" "אתמול", ניסה דני להתחכם איתה. "אולי שלשום", היא שאלה אותו באותה הנימה. "טוב אז מתי את פנויה?" "חושבני בשבת הבאה, באותה השעה. ניפגש פה. אני אביא עמי אתי ואתה את ברוך." "יוצא מן הכלל", השיב דני "אני תקווה שהכול יסתדר על הצד הכי טוב." "גם אני", השיבה חדווה. הגידי אפשר לקבל את מספר הסולרי שלך" "ברצון" היא ענתה. הוא רשם את המספר שלה והיא את שלו. "רק עוד דבר אחד רציתי לשאול אותך לפני שנפרד, האם אפשר לקבל ממך איזה נשיקה קטנה לדרך?" היא הסתכלה עליו בפליאה ואמרה "לא נהוג אצלי להתנשק כבר בפגישה הראשונה, אך אתה כל כך חמוד ומנומס, אז הנה לך למזכרת" היא התכופפה ונתנה לו נשיקה חטופה על לחיו. גם הוא עשה כמותה. האמת שהיה שרצה לחבק אותה ולתת לה נשיקה צרפתית ארוכה על פיה. טוב זה יבוא בהמשך, הוא קיווה.

*

בשבת לאחר מכן דני וחדווה הופיעו, כמוסכם, לפגישה בבית קפה בדיזנגוף. הם הביאו אתם את החברים שלהם: ברוך ואתי. הייתה התרגשות גדולה. אתי וברוך הוצגו זה לזו ואחר מכן נכסו כולם לקפה. תפסו מקום ליד השולחן ובהתבוננו אחד בשני. בפנותו לחדווה ברוך פתח "אני מודה באשמה; זה אני שהייתי ה'עייצס גיבר' מי שנתן יעוץ לחברי דני איך להתחיל עם בחורה זרה שמצאה חן בעיניו. אז כפי שזה נראה זה הצליח לא רע. עכשיו כתוצאה מהיעוץ המוצלח הזה גם אני זכיתי להכיר בחורה נחמדה. נכון אתי?" אתי צחקה במלאו הפה. היא הייתה בחורה צעירה בשנות ה-20 שלה. נוחה לחייך ולצחוק. לחייה הו אדמדמות, פיה חושנית ורחבה, שערותיה חומות, מסולסלות. היא הייתה קצת נמוכת קומה, אך

זה לא נורא, סבר ברוך. אתי אמרה "אם אתה ה-'עייצס גיבר" ברוך, אז תן לנו עצות איך אנחנו נמשיך הללה בצוותה, זאת אומרת חוץ מהפגישות אחד עם השני. יש לך איזה רעיון?" "עוד איך, יש לי שפע של רעיונות. הדבר הראשון שחשבתי עליו שנצא לטיול משותף על אניית פאר של חברת 'מנו'. לחברה הזאת יש בבעלותה אוניות טיולים שעושות את דרכן בין ארצות שונות בים התיכון, כשהנוסעים מדי פעם יכולים לרדת לחוף, לערוך סיורים, לקנות מזכרות וכולי. חושבני שזה לבילוי נהדר והזדמנות יוצאת מן הכלל להכיר אחד את השני." "רעיון מצוין" אמר דני. השאלה האם אנו יכולים להרשות לעצמינו פינוקים כאלה." זה אפשר לברר. בשבוע הבא אוכל לגשת למשרדים שלהם ולברר את הכול; מתי יש הפלגות, לאן, לכמה זמן, כמה זה עולה, והאם ניתן לשלם את הכרטיסים בתשלומים?" מצוין," אמרה חדווה, אך אני צריכה לקבל גם את הסכמת ההורים לעניין. אני עדיין גרה בבית הוריי, ולא לגמרי עצמאית בהחלטות שלי." לאחר מכן החבורה התפזרה, לא לפני שברוך רשם את כל הטלפונים הניידים של החברה.

*

בינתיים בבית חדווה הספיקה לספר להוריה על הנסיבות המשונות איך שהיא הכירה את דני. "הוא סיפר לי כאילו הוא היה תייר אמריקאי שהגיע לבדו מארה"ב, אך אני תיכף הבחנתי שהוא אחד משלנו, הוא בכלל תל אביבי, ורק חיפש סיפור איך לגשת אלי. התברר שהוא ממש חמוד, מלומד, לומד באוניברסיטה אנתרופולוגיה." "אז אולי תביא אותו אלינו שנכיר אותו." אמרה האימה שלה "בסדר גמור," ענתה חדווה. "דרך אגב, עכשיו אנחנו כבר שתי זוגות: דני ואני, אתי החברה שלי, וברוך השושבין של כול העסק. הוא עכשיו הגה רעיון של בילוי משותף של ארבעתנו בהפלגה ימית באוניית טיולים בים התיכון. הוא כעת מברר את הפרטים; כמה זה עולה, לאן נוסעים, לכמה זמן וכולי. בשבוע הבא כבר נדע הכול." "אנחנו חוששים," אמרו ההורים "שהזמנים לא כל כך מתאימים לטיולים כאלה, כי שמענו בחדשות כי ארגוני החבלה מתכננים להתנחל למטוסים ולאוניות ישראליות ולחטוף נוסעים." "גם על הסוגיה הביטחונית אנו נברר," אמרה חדווה.

למחרת חדווה התקשרה לדני ובישרה לו שהוריה היו רוצים להכיר אותו ומזמינים אותו לביתם. היא תיאמה איתו את זמן הביקור. דני התקבל בביתה של חדווה בסבר פנים יפות וגם הוריה ברוריה וגדעון ברוך התרשמו ממנו לטובה. כשדני הגיע לביתם כבר היו בידיו כול הפרטים בקשר לטיול הימי: "ההפלגה תימשך כשבוע ימים," הוא אמר "סידורי הביטחון יהיו קפדניים ביותר. הנוסעים לא יורשו לרדת לבקר בנמלים, היכן שהאונייה תעגון. כל אחד מהנוסעים תעבור בדיקה קפדנית ביותר לפני שיורשה לעלות על האונייה, וכולי, וכולי. כך שמבחינה זאת אין לכם מה לחשוש. גם המחיר לא נורא, משהו כמו 3000 ש"ח לנוסע. זה כולל מזון, לינה, בילויים וכולי. אפשר לשלם בתשלומים." אחרי שההורים שמעו מפי דני את הפרטים הם הסכימו, מניה ובי, לנסיעתה, אך התנו את הסכמתם בכך שהבנות והבנים ישנו בחדרים נפרדים. כשאחר כך חדווה ודני היו לבדם היא הסבירה לו "אפשר להבין את ההורים. הם דואגים לביטחון ילדיהם וגם לערכי המוסר שלהם." דני השיב לה "נו, בטוח כי כאשר אנו נהיה הורים נעשה את אותו

הדבר. " כשדני סיפר בהתלהבות לידידו ברוך בטלפון על הצלחת התרגיל שהוא הציע לו, הוא לא רצה להאמין. "לא רק זה שהמשאלה שלי התגשמה, בהכירי את הנערה היפיפייה הזאת, אלא שהצלחתי להזמין אותה לטיול באוניה. אומנם היא התנתה את הסכמתה בכך שגם החברה שלה אתי תצורף לטיול. אני כל כך מאושר שמצאתי את בחירת לבי, באמצעות הרעיון שלך, החלטתי על כן לשלם את דמי הכרטיסים גם עבורכם. " זה מאוד נאה ואצילי מצדך, " השיב ברוך "אך אני לא יעצתי לך למטרת רווחים. אני ידידך הטוב ואסתדר בעצמי עם אתי. "

פרק שני

אוניית הפאר לטיולים ימיים של חברת 'מנו' התרוממה בגאווה מעל יתר האוניות בנמל חיפה. גבוהה הייתה 4 קומות והיא כללה כ-500 חדרי מגורים, חדר אוכל מפואר, מועדון לילה, מגרשי טניס, מגרש כדור סל, אולם קולנוע, תיאטרון, בריכת שחיה פתוחה על הסיפון, בריכה חמה פנימית, סאונה, חדרי ספורט, חדרי משחק, חדר קריאה ועוד, ועוד אפשרויות בלוי, הנאה ומנוחה לנוסעים שלה. על חרטומה התנוססה בגאווה שמה 'קלאופטרה'. בימי שלום ורוגע הנוסעים יכלו לרדת לחוף באותם היעדים שהאוניה הגיעה אליהם, לטייל, ולקנות חפצים שונים, מזכרות במקום. אולם כעת, לרגל איומי הטרור של חיזבאללה הנוסעים לא הורשו לרדת לחוף ונאלצו להסתפק להתבונן בנוף רק מתוך האנייה. ארבעת הנוסעים שלנו: חדווה, דני, אתי וברוך, שהספיקו לחדש את דרכוניהם בעוד מועד, הצטופפו באולם ההמתנה של הנמל משעות הבוקר וחיכו בקוצר רוח, יחד עם המון נוסעים אחרים, לשעת פתיחת הדלתות ולעלייה על סיפון האנייה.

*

כאשר הדלתות לכניסה אל תוך האנייה נפתחו, הקהל הרב של הנוסעים החל לנהור פנימה. החברה תפסו את חדריהם ואחרי שסידרו את חפציהם הם עלו ביחד לסיפון והתבוננו במתקני הנמל ועל העיר חיפה למעלה, ומצד שני על הים הכחול שחיכה להם באופק. זה היה באמצע חודש מרץ ומזג האוויר היה עדיין מעט קריר אבל השמש הייתה חמימה. הם עמדו על הסיפון ליד המעקה ודני חיבק קלות את חדווה אליו "חבל שלא נוכל לרדת לחוף בדרך. החברה שדיברתי אתם שהשתתפו בטיול כזה לפני שנה סיפרו על החוויות שהיו להם בביקורם באזורי הנמלים שהאנייה עגנה. חבל שהדבר הזה יימנע מאתנו." "נו מה לעשות?" אמרה חדווה "נקווה שנחזור בשלום." אחר כך הוסיף דני "אך גם כך לא יחסרו לנו הזדמנויות לבלוי. האנייה הזאת היא למעשה עיר שעשועים צפה. תאמרי, חדווה, את אוהבת לרקוד?" "מה זאת אומרת אוהבת? אני מתה לרקוד." "ואילו אני מיטיב לדרוך על הרגליים, זה לא מפחיד אותך?" "אתה עובד עלי, בטוחני שאתה רקדן מצוין. אך אני אוהבת לשחק טניס, איך אתה?" "ככה, ככה. השנה לא זכיתי באליפות. בואי נעשה טיול סביב האנייה." הוא לקח את ידה והם טיילו להנאתם מסביב לסיפון הענק. הציצו בחדרי המכונות, באזורי הבריכות והבילויים. כך עשו גם חבריהם לטיול אתי וברוך. כעבור כשעה צופרי האנייה השמיעו שריקה חזקה. זה היה האות שהיא עומדת להתחיל בהפלגה. האנייה הכבדה החלה לזוז לאיטה לכיוון היציאה אל הים הפתוח כששתי ספינות גרר מושכות אותה החוצה. כשהיא היגיעה לפתח הנמל שתי הספינות הגרר הקטנות הפעילו את זרקורי מים שלהם לאות פרידה. האנייה שוב השמיעה את צופריה ממושכות והפעילה את הטורבינות הענקיות שלה במלוא העוצמה ויצאה לים הפתוח. קהל הנוסעים שעל הסיפונים הריע בקריאות שמחה.

לאחר שתרו את כל צפונות האנייה שני הזוגות שלנו נפגשו בסיפון העליון ליד הקבינה של הקברניט הראשי. דני אמר "בואו חברה נשב פה קצת," והצביע על קבוצת כיסאות קש ושולחנות לידם. "נו, מבסוטים? האנייה מוצאת חן בעיניכם?" הוא שאל והתיישב באחד הכיסאות. "מגניב," ענתה אתי, בחיים שלי לא ראיתי אנייה יפה ומפוארת כזאת," אמרה וחיבקה את ברוך. "אז מה אתם אומרים על המדען שלי?" שאלה חדווה בלא מעט גאווה "הוא יכול לקבע את המוצא שלנו רק לפי צורת הראש ומראה הפנים. תגיד דני מה נראה לך מאיזה מוצא אני?" היא שאלה את החבר שלה בקריאת תיגר. "הבה ניראה. תראי את עצמך." הוא בחן אותה בקפידה "יש בך משהו אופייני לגזע הדרום אמריקאי, נניח ברזיל מהורה אחד. אני מאמין שזה מצד האבא. ומצד שני מהאמא יש בך משהו אירופי. הייתי מהמר על צרפת." "בול!" קראה חדווה ונשקה נמרצות את דני. "הוא כמו פרופסור היגנס בסרט 'גברתי הנאווה' שיכול למקם מישוהו, לפי אזור מגוריו, רק לפי צורת הדיבור והגוי המילים שלו." "נו, נראה אותך מאיפה אני?" שאלה אתי. "אך זה לא קשה," ענה דני "מוצאך מארץ הגולש, הפפריקה והצ'ארדש. איגן-מיגן. משני ההורים." "אמת ויציב" היא ענתה. ומאיפה אתה בעצמך? תן לי לנחש." "נו בבקשה, תראי את כוחך." אתי נענעה את ראשה, תפסה את סנטרה בידה, הסתכלה עליו טוב וחשבה חזק, אחר כך אמרה "אתה דובר עברית שוטפת ורהוטה, אז הייתי אומרת שאתה צבר, אך הוריך ממוצא אירופי גרמנים, אוסטרים?, או משהו כזה." "קרוב מאוד" אמר דני, "הם הגיעו מצ'כיה." "את המוצא של ברוך אין

צורך לנחש, אני כבר יודעת, הם באו מבלגיה. "נו יש לנו פה קיבוץ גלויות זעיר. מפגש אינטרנציונאלי," ציין דני. "אתם רוצים לשתות משהו? הוא ניצל את ההזמנות שמלצר עם מגש עבר בסביבה. "תביא לנו בבקשה בקבוק גדול של לימונדה עם 4 כוסות," הוא אמר למלצר. החבר'ה המשיכו לפטפט ונהנו מקרני השמש האביבית.

בצהריים כולם נהנו מארוחה דשנה ובערב הלכו לרקוד ולבלות באולם הדיסקוטק, רחב הידיים, שהיה מקושט בשלל צבעים. תזמורת גדולה נגנה צלילי ריקודים וקרני לייזר צבעוניים הבהבו שתי וערב בחלל האולם. זמרת, ג'ינג'ית, חנינית, בעלת קול ערב הנעימה את הרוקדים בשירים עבריים יפים. כפי שחזווה ניחשה החבר שלה היה רקדן מעולה ושניהם רקדו להפליא. לקראת השעה חצות דני הציע לחזווה לצאת לטיול לילי על סיפון האנייה. היא הסכימה ברצון. לפני כן הם ניגשו לחדרים שלהם ללבוש בגדים חמים, שכן היה קריר למדי בחוץ. הם טיילו שלובי זרוע לאורך הסיפון עד שהגיעו לירכתי האונייה. שם התיישבו ליד המעקה והתבוננו בשובל זרם האדיר שהאונייה השאירה אחריה. חצי הירח זרע אור קלוש על הגלים ודני אחז בידה. אחר כך גילה לה את הרהורי לבו "את יודעת שאם מישו היה אומר לי לפני חודשיים שאני אעמוד אתך מחובק בחופשה חלומית כזאת הלילה, הייתי אומר לו שהוא סתם חזוה חזיות. אך הנה זה התגשם. "כן," היא השיבה "בחיים לפעמים קורים דברים שאנו לא מצפים להם מראש." לאחר זמן מה הוא שאל אותה "אין המקום הזה, המחזה הזה מזכיר לך משהו?" "אוי, בוודאי שכן, את הסצנה מהסרט "טיטניק", בעת השחקנית הראשית, וינסנט קייט, עלתה למעלה המעקה ורצתה לקפוץ לתוך הים. ליאונרדו דה קפריו, הפרטנר שלה בסרט, שבמקרה הזדמן למקום שכנע אותה לא לעשות כן, כי מי הים קרים כקרח והיא עלולה לקפוא ולמות. מכל המקום הוא אמר כי הוא הרגיש מחויבות כלפיה ויאלץ לקפוץ אחריה ולנסות להציל אותה. מה אגיד לך, זה היה הסרט הטוב ביותר שראיתי זה שנים. הוא השפיע עלי קשות. אך אל חשש, לי אין שוב כוונה להתאבד." "במצב דומה," אמר דני "גם אני לא הייתי נותן לך לקפוץ למים. אך בואי נעזוב את זה. לנו עוד נכונו חיים יפים וארוכים ביחד."

לאחר זמן מה דני שאל אותה "את יכולה להגיד לי איזה תכונות אופי את מחפשת בגבר?" "טוב ששאלת," אמרה והתחילה לספור על האצבעות ידה "דבר ראשון שהוא יהיה ישר וכנה. שיהיה אינטליגנטי, משכיל ומעניין. שיהיה איש שיחה טוב. שיהיה בעל אמביציות להתקדם בחיים, שיהיה לו חוש הומור. טוב לא חשבתי על הכל. ודאי שיהיו עוד דברים טובים שהייתי רוצה ממנו. אך הנה נזכרתי; כן, שיאהב אותי כמו שהוא אוהב את עצמו. שיאהב מוסיקה קלאסית, יימנע מעישון, שיאהב לקרא ספרים, שיהיו יציב ברוחו ושלא יהיו לו כל מי גחמות וקריזות בראש." "וזהו?, זה הכל? את בהחלט צנועה." הוא אמר לה באירוניה. "תאמרי, את חושבת שאיש כזה כבר נולד...?" "אולי, - בכל אופן אני מחפשת אותו." "אז אני מציע לך לחפש אותו במנזר השתקנים בלטרון, או במנזר סנטה קטרינה בסיני, או אולי בין הבודהיסטים בטיבט. עוד לא נמצא אדם שהוא מושלם מכל הבחינות, ואם כן, צריך להציג אותו במוזיאון השעווה." אחרי שהות מה הוא שאל "ומבחינה חיצונית, יש לך דרישות מיוחדות לגביו?" "כמובן שהוא צריך להיות גבר נאה, בעל הופעה, בריא, אך הוא לא מוכרח להיות יפיפה, או שחקן קולנוע. ואתה? מה היא האישה האידיאלית בשבילך?" "היא עומדת לידי," השיב דני ומשך אותה אליה. "אתה בקושי מכיר אותי. איך אתה יודע שאני האישה האידיאלית בשבילך?" "אני מנחש. הביטי נוהגים

לאמור כי הפנים הם המראה של הנפש של האדם. אני לא צריך לבחון לב וכליות כדי לדעת שאת האישה בשבילי. יש פתגם שאומר 'לראות אותה ולהתאהב בה היה עניין של רגע'. הצרפתים אומרים "COUDE DE FOUDRE". "היכולה אני לגלות לך סוד?" "סוד...?", וכן לנשים יש תמיד סודות רבים. אז מה היא הסוד?" היא התכופפה אליו ולחשה לאוזנו "להרבה תכונות שמניתי אותן אתה עונה יפה, את היתר טרם הספקתי להכיר אצלך." "אני עוד יכול להפתיע אותך," הוא השיב "אם כן, אני מוכנה להפתעות." אחרי הדברים האלה שניהם נכנסו לשתיקה עמוקה. לפתע הוא אמר "בפגישתנו הראשונה ביקשתי ממך נשיקה, אז ברוב טובך נתת לי כעין 'MAMA KISS'. עכשיו הייתי רוצה לנשק אותך כמו שצריך, כמו בסרטים." היא התיישבה על הספסל בפזזה מגרה ואמרה "אני מוכנה, אז בוא?" הוא הביט מסביב שמא מישהו יש בסביבה, אחר כך לקח אותה בזרועותיו ונשק אותה ארוכות, בלטה ובאהבה עזה. כשהפסיק היא אמרה "אני באכסטזה, תן לי עוד, ועוד."

*

יעדי הביקורים של האנייה היו: קפריסין, רודוס, כרתים, מלטה, סיציליה, סרדיניה, קורסיקה, פלמה דה מיורקה, והתחנה האחרונה ברצלונה. נוסעי האונייה שעמדו על הסיפון הסתכלו בכמיהה על הנוף של האיים וערי הנמל שחלפו לפנייהם ביעף. הם השתוקקו לרדת ולטייל, אך זה נמנע מהם מסיבות ביטחוניות. כשהאונייה הגיעה לפני הנמל של העיר ברצלונה דני סיפר באוזני חדווה שהחברים שלו שעשו את אותו הטיול לפני שנתיים עם האוניה הזאת, שהו יום שלם בברצלונה ועשו שם חיים משוגעים. הם אפילו ביקרו במועדון לילה מפורסם במקום וראו מופעי אמנות וריקודי פולקלור אומנותיים ורקדו עד הבוקר." "אני ממש מקנאת בהם," העירה חדווה."

פרק שלישי

בתום הטיול כשהאנייה חזרה לנמל חיפה, הנוסעים ירדו ממנה במצב רוח מרומם. שני הזוגות נפרדו בעצבות והצטערו שהטיול כבר נגמר. "אין דבר" ניחם אותם דני, "עוד נכונו לנו טיולים יפים וחוויות מרגשות. דני וחדווה המשיכו להיפגש ולבלות ביחד ויחסייהם התהדקו יותר ויותר. אחרי שלושה חודשים כבר שוחחו ביניהם על חתונה. בינתיים טרם קבעו מועד כלשהוא, אך ניראה היה שהם התקרבו לזה. יום אחד דני בא אליה בהצעה שהדהימה אותה; מה דעתך לצאת לירח דבש מוקדם לחודש ימים?" היא הסתכלה עליו מבולבלת "מה זה צריך להיות ירח דבש מוקדם?, אינני תופסת מה אתה שח." "אסביר לך מיד," ענה דני. "הפרופסור שלי לאנתרופולוגיה באוניברסיטה בישר לי שהחברה 'NATIONAL GEOGRAPHIC' עורכת סקר ומחקר אנתרופולוגי במדינות אפריקה. הפעם הם מתכוונים לארגן משלחת גדולה שתמנה כ-100 משתתפים לאוגנדה. המשלחת, מארצות שונות, תצא לשם בעוד כחודש. הפרופסור שלי באוניברסיטה ביקש ממני לקחת חלק בזה, היות שהוא מצא אותי בין תלמידיו הטובים וסומך עלי שאני אעשה עבודת מחקר טובה. הוא אמר שחברי המשלחת ייהנו מתנאים מצוינים, שכוללים אירוח במלונות הכי טובים במקומות שזה אפשרי, החברה תכסה את כל ההוצאות הנסיעה, כולל כרטיסי טיסה והאירוח. מעבר לכך כל חוקר יקבל גם בונוס של \$5,000. נשארתי המום. אך למרות זאת אמרתי לו 'תראה אדוני, אני מאוד מעריך את הצעתך שפנית אלי להשתתף במשלחת. אך לא מזמן הכרתי נערה יפה ומתוקה. אינני יכול לעזוב אותה לחודש ימים. היא תברח לי.' 'אז מה הבעיה ידידי?', שאל

הפרופסור 'תיקה אותה אתך בתור מלווה. יהיו גם נשים במשלחת. החברה תכסה את ההוצאות גם עבורה.'
"זה נשמע לי מאוד מפתה", עניתי לו "יחד עם זה כלל לא בטוח שהיא תסכים, או שהורים שלה יסכימו
לך". "טוב. דבר איתה", הוא אמר 'לא היינו רוצים לוותר על השתתפותך.' "דני עשה הפסקה כדי לבדוק
את השפעת הדברים עליה. "אז חדווה מה את אומרת? את לא חייבת להשיב מיד. תחשבי בזה."
חדווה הסתכלה על בן זוגה כמי שיצא מהפסים. היא שמה את אצבעה על מצחה ועשתה בה תנועה
סיבובית "תגיד אתה נורמאלי?, או שאני צריכה לקרא לאמבולנס? לאוגנדה...? חודש ימים...? הרי לא
מזמן יצאו משם הישראלים בשן ועין." "את מתכוונת למבצע אנטבה?" "נו, בוודאי!" "בחייך, מאז
כבר זרמו מים רבים בירדן וגם בנילוס. הזמנים השתנו. אידי אמין כבר מזמן לא נשיא שם. הוא גורש
מארצו. הוא גם מת לפני כמה שנים. כיום יש שם משטר חדש ודמוקרטי וישראל מקיימת יחסים
דיפלומטיים עם אוגנדה. באים לשם המוני תיירים מכל רחבי העולם. ארץ יפה ומשופעת באוצרות הטבע
שלה, בנופיה, בעולם החי שלה. ראיתי סרט על טיול נשים ישראליות על ג'יפים באוגנדה שנערכה שם
לפני שנתיים. לא מזמן ראיתי גם כתבות בטלוויזיה של אייל פלד על אוגנדה. הייתי רוצה להראות לך את
הסרטים. הם ממש נפלאים. באשר לטיול, לא כל יום מזדמנת הזדמנות כזאת. אדם פרטי צריך לשלם הון
תועפות כדי לעשות טיול כזה. לי, ולך זה לא יעלה פרוטה ועוד אקבל שכר נהדר. מה יש לך לומר?"
חדווה עדיין לא התאוששה מהזעזוע שדבריו של דני גרמו לה. לבסוף היא אמרה "קודם כל אל חשש.
אני לא אברח לשום מקום, אולם אינני יודעת מה להגיד לך. הייתי מאוד רוצה לצאת לחו"ל, לאירופה,
לאמריקה, אבל לאוגנדה...?" היא עשתה פרצוף חמוץ "מה אני אעשה שם? אני לא חוקרת ולא
אנתרופולוגית." דני השיב לה "באירופה ובאמריקה ישנם בניינים יפים, מוזיאונים, תערוכות, פארקים
נהדרים וכולי, אבל טבע שופע ועשיר לא תמצאי שם. והוא המשיך "את בודאי רואה ערוץ 10 בטלוויזיה.
אם כן השדר המפורסם, מוטי קירשנבוים, נסע לאוגנדה ביוזמתו וארגן שם משלחת עם הילידים
המקומיים כדי לעשות תחקיר על חיי הגורילות החיות שם בהרים הגבוהים. האיש שמתקרב לשנות ה-60
שלו טיפס בהרים, בין סבך הג'ונגל העבה, באוויר הדליל כדי לצלם את הגורילות, שלפי הידוע עומדות
בסכנת הכחדה. כתבה ממש מצוינת, חוויה." "טוב", השיבה חדווה בתוקף "אני לא מתכוונת לרדוף
אחרי הגורילות בהרים של אוגנדה. יש לי דברים אחרים לעשות בחיים." "איש לא יבקש ממך זאת. את
תוכלי להישאר במלון אם תחשבי שהמשימה קשה, או מסוכנת מדי בשבילך. המשלחת האנתרופולוגית
מטרתה תהיה לחקור את אורח חייהם, מנהגיהם, לבושם, את המזון שילידי המקום אוכלים. אומרים
שהעם האוגנדי ידידותי מאוד. לא צריך להסתכל על זה שלפני 40 שנה היה שם משטר של טרור בהנהגת
גנרל מטורף. את יודעת שאידי אמין היה פעם ידיד של ישראל ואפילו ביקר בארץ. מספרים שפעם ביקש
מהממשלה שלנו של אז למכור לו מטוסי פנטום. גולדה מאיר שאלה אותו 'בשביל מה לך מטוסי פנטום?'.
על כך הוא ענה 'תראי לאוגנדה אין מוצא לים, אז אני מתכוון להילחם בטנזניה השכנה ולכבוש ממנה עיר
נמל לאוקיאנוס ההודי.' כשגולדה סירבה לדרישתו הוא כעס וניתק את יחסי ארצו עם ישראל וההמשך
ידוע; אנשי טרור חטפו מטוס אזרחי שלנו והאוגנדים כלאו את הנוסעים באולם ההמתנה בשדה התעופה
באנטבה. אך כל זה קרה מזמן. את יודעת שב-1903 בקונגרס הציוני הציע להקים את בית הלאומי עבור
עם ישראל באוגנדה. אך ההצעה ירדה מהפרק בגלל שהמשלחת לחקר המקום לא עשתה עבודה טובה, הם

גם תעו בדרך. בהעדר נתונים מדויקים על ארץ זו ההצעה ירדה מהפרק. אינני יודע מה היה קורה אם היהודים היו מתיישבים אז באוגנדה במקום בארץ ישראל של היום. ודאי היו לנו צרות עם המקומיים, כמו שיש לנו צרות כאן עם הערבים, אולי פחות. אך אוגנדה זאת ארץ גדולה. אולי פי 5 משטחה של ישראל." חדווה עדיין הייתה נבוכה. "אני לא יודעת מה לומר לך. מצד אחד אתה צודק, זאת הזדמנות אולי פעם בחיים, אך לך תדע איזו סכנות, הרפתקאות וצרות מצפות לאדם בארץ רחוקה הזאת?, במיוחד אם הוא ישראלי." דני "אנחנו לא נהיה הראשונים במקום, כפי שהספקתי לדעת המוני תיירים מבקרים שם. את תראי נופים אחרים, שונים מאשר את רגילה אליהם, בתוך המשלחת תפגשי אנשים מעניינים, ואני משער שיהיה לך עניין לשוחח אתם. זאת גם הזדמנות מצוינת לשפר את האנגלית שלך. תראי עולם אחר, אקזוטי ועשיר בחוויות." היא השתהה בתשובתה "אינני יודעת, אני מבולבלת." "תאמרי חדווה, שאל דני "היש להוריך מכשיר די,וי,די, בכית?" "אני מניחה שכן. למה?" "חשבתי להביא את הסרטים אליהם ונסתכל בהם ביחד. תראו כמה אוגנדה יפה." "היא משכה בכתפה "טוב בסדר. אדבר אתם בנדון ונראה מה הם יאמרו. מכל מקום אצטרך לבקש ממקום העבודה שלי חופש ללא תשלום לחודש ימים. מקווה שלא יהיו בעיות."

*

הוריה של חדווה, שהיו אנשים אינטליגנטים וליברליים, קיבלו את דני בלבביות, אך בדאגה. אבא שלה, גדעון, שאל אותו "תגיד דני, מדוע אתה רוצה לפתות את הבת שלנו אלי סכנות?" הוא תחילה לא ידע איך להגיב על אשמה זו, אחר כך הסביר את עצמו "ראו, אם אדם רוצה להימנע מכל סכנה בחייו אז יותר טוב שהוא לא יזוז לעולם מביתו. אם באמת הייתה נשקפת סכנה לצאת לאוגנדה, אזי גם אני לא הייתי מוכן ללכת. הסברתי לחדווה שהימים המטורפים של אידי אמין חלפו שם מזמן. באוגנדה יש היום משטר דמוקרטי והמוני תיירים, וגם ישראלים, באים לבקר שם מדי שנה. ההכנסה העיקרית של הממשלה היא מתיירות. הם מספקים ליווי ושמירה מזוינת לכל משלחת, וגם מדרכים דוברי אנגלית שוטפת שמכירים היטב את תנאי השטח. לא מזמן יצאה לשם משלחת של נשים מהארץ לתור את אוגנדה על גבי מכונות (ג'יפים) מיוחדות. הן עשו שם חיים משוגעים ונהנו מכל רגע. גם אייל פלד עשה כתבה באוגנדה, באמת יש מה לראות בארץ הזאת. הנה הבאתי עמי שלושה סרטים והייתי רוצה לראות אותם יחד אתכם. לאחר שהמשפחה ראתה את הסרטים הם שינו את גישתם לעניין. "הבט, אמר גדעון "אני באמת לא יודע מה לומר לך. זה מאוד יפה שם, אפילו מפתה. הנופים המקסימים האלה, שפע של מים. לראות את כל הנשים הישראליות האמיצות שלא ניראה על פניהם צל של פחד, או דאגה לשהות במקום. איך הן עושות רפטינג על גלי הנילוס השוצפים. אני באמת לא יודע מה לומר." "תראו, אמר דני תוך שהוא חיבק את חדווה חזק אליו "את השכר שאקבל מהחברה, \$ 5000, אקדיש להוצאות החתונה. אני תקווה שסכום זה יספיק לכסות את רוב ההוצאות. הטיול הזה, כפי שרמזתי לחדווה יהווה מן ירח דבש מוקדם לשנינו." "אז מה את אומרת אמא?" חדווה שאלה את ברוריה. היא פלטה אנחה גדולה, מחקה דמעה מעיניה

ובהסתכלה על שניהם היא אמרה "נו, אני לא אהיה שובתת השמחה שלכם. אז, בלב דואב, גם אני מסכימה." לשמע דברים אלה דני הוציא מתיקו בקבוק שמפניה, שהוא הביא איתו למקרה של הסכמת המשפחה. כולם שמחו ושתו לחיים. כעת מה שנותר להם הוא להצטייד באישורי כניסה פורמאליים לאוגנדה, לקבל את החיסונים הדרושים לשהות בארץ טרופית, ולקנות את הבגדים ואת הציוד הנחוץ לדרך.

*

בשדה התעופה החדש, החדיש של נתב"ג נאספו כל קרוביהם ומכרים של הזוג כדי להיפרד מהם. מחוץ להורים היו שם גם ידידי הזוג, אתי וברוך, כמה חברים מהפקולטה של דני, עמיתיה מהעבודה של חדווה, וכן הפרופסור של דני, מר ישראל זרניקוב. כל אנשי הפמליה היו מרוגשים. אתי וברוך אמרו לזוג "אנו ממש מקנאים בהם." הפרופסור, ששמע קודם שההורים של חדווה היו מודאגים אמר "אין לכם מה לחשוש, הם בידיים טובות." בין הנוסעים לאוגנדה היו עוד שני סטודנטים לאנתרופולוגיה: אישה צעירה מאוניברסיטת חיפה, בשם חיה ספירי, ועוד סטודנט בדואי, בשם סאלה אעודה מאוניברסיטת ב"ג שבבאר שבע. הזוג עוד הספיקו לקנות כמה דברים בחנות ה-'דיוטי פרי', ביניהם מצלמה ומסרטה דיגיטאליות. לאחר כשעה הגיע הזמן להמראה. חדווה ודני נפרדו פרידה מרגשת מכולם ועלו על המטוס "אל-על" הענקי שחיקה להם על מסלול ההמראה. לאחר שעה קלה המטוס חימם את מנועיו ויצא לדרך. הם יצאו דרומה לדרך ארוכה של 4000 ק"מ, באותו המסלול שחיילי צ.ה.ל. עשו לפני יותר מ-32 שנה כדי לשחרר את שבויי אנטבה.

שני הסטודנטים ישבו מאחורי הזוג ושוחחו ביניהם. מהרגע הראשון נוצרה כימיה בין חדווה לבין חיה והשתיים נהפכו עד מהרה לידידות. גם סאלה היה בחור נחמד, אם כן הוא לא הרבה לדבר, אולי התבייש. השאלה הראשונה ששאלה חדווה את חיה הייתה "תגידי את לא מפחדת?" "ממה? ריבוננו של עולם." היא משכה בכתפיה "אני יודעת? מחיות בר, מנחשים ארסיים, ממחלות טרופיות, מהכושים, מהג'ונגל?" "עזבי שטויות," ענתה חיה "אנחנו לא הולכים לחקור חיות בר. ואם נתקל במקרה למקום מסוכן, יהיו איתנו שומרים מנוסים ומזוינים לכל מקרה. באשר לכושים, הם לא פראי אדם כמו שבארצות השכנות של אוגנדה. הם יותר תרבותיים ואפילו ידידותיים לזרים." "נו, טוב" נרגעה חדווה, נחיייה ונראה.

לא זמן רב לאחר ההמראה חדווה פנתה לבן זוגה ושאלה "תגידי דני, החברה הזאת, 'נשיונל גיאוגרפיק', מאיפה היא תממן את ההוצאות? לשלח 100 אנשים למחקר צריך לעלות הון תועפות." דני צחק "החברה הזאת נוסדה עוד לפני מאה ועשרים שנה בארה"ב ויש לה תומכים ותורמים עשירים מכל רחבי העולם, אך ההנהלה וחבר המייסדים שלה יושבים בארה"ב. הנשיא, יו"ר החברה הוא מר ג'ילברט גרוסנור. החברה מארגנת משלחות לא רק לאוגנדה אלא לכל קצות העולם, יש לה חוברת צבעונית הכי משובחת בעולם, היא מופיעה גם בעברית. לרשותה ערוצי טלוויזיה, צבא של עיתונאים, כתבים, סופרים, חוקרים, צלמים ואנשי עזר טכני לכל מטרה." דני הוציא מתרמילו את החוברת האחרונה שלהם והראה אותה לחדווה. היא התחילה לעלעל בה "באמת זה יפה מאוד," היא אמרה אני אזמין מנוי עליה." דני

המשיך "החברה מוציאה גם מפות מהודרות. יש לי בבית אטלס עולמי גדול בהוצאת החברה, עם מפות מפורטות על כל ארצות תבל, כולל הסברים ודיאגרמות על כל אתר ואתר בעולם. גם קניתי לדרך את מפת אפריקה במיוחד, כולל אוגנדה כמוכן."

במשך הנסיעה הארוכה נוסעי המטוס שוחחו ביניהם, ישנו, שמעו מוסיקה באוזניות, ראו סרטים, קראו ספרים ועיתונים ועיינו במגזינים הרבים. מדי פעם הוגשה להם ארוחה טעימה על ידי הדיילות החינניות של חברת התעופה "אל-על". אחרי כ-7 וחצי שעות של טיסה ממושכות ומעיפות המטוס נחת בשדה התעופה המחודש של אנטבה. (הטרמינל הישן נותר בשימונו, הרוס, כפי שהישראלים עזבו אותו בשנת 1971). כל נוסעי המטוס עברו את ההליכים המקובלים של זיהוי, בדיקת הדרכונים, מכס וכולי. מיד שגמרו כולם הוסעו באוטובוסים נוחים למלון שלהם. המלון שהם התאכסנו בו היה מודרני ואלגנטי, מעוצב בסגנון אירופי. גם החדרים היו נוחים ומרווחים. ארוחת הערב הוגשה להם בחדר האוכל של המלון. מרכזת המשלחת, הגב. פרידה סנטון מארה"ב, אישה גבת קומה, עם שערות כסופות, בעלת הופעה מכובדת, בשנות ה-50 שלה ביקשה מהאורחים להתכנס לאחר הארוחה בחדר הישיבות כדי לשמוע סקירה מקפת על משימות המשלחת ודרכי התנהגות של החברים במקומות ציבוריים, חוקי זהירות כלליים, וחלוקת התפקידים לכל משתתף במשלחת. כשאנשי המשלחת התכנסו כולם, היא פתחה את דבריה בשפה האנגלית. "אני מקווה שכולכם כבר הספקתם להסתדר ולמקם את עצמכם בחדרים. כעת הייתי רוצה להסב את תשומת לבכם לכמה כללי התנהגות חשובים בעת שהותנו בארץ זו. כלל חשוב הוא לא להסתובב לבד במקומות ציבוריים, לא להיכנס לויכוח פוליטי, או אחר עם המקומיים. אומנם האוגנדיים הם בדרך כלל אנשים ידידותיים, ומקבלים את התיירים בסבר פנים יפות, אך לעולם אי אפשר לדעת מאיפה תיפתח הצרה. היו זהירים! במקומות מרוחקים לכל קבוצת חוקרים, אפילו קטנה, יצורפו אנשי ביטחון מזוינים. כולם מדברים אנגלית טובה. אני מניחה שלרשות כולכם יש מכשירי פלאפון לעמוד בקשר טלפוני איתנו במרכז ולהתייעץ עמנו לכל בעיה שעלולה שתתעורר. מחר בבוקר נצא כולנו לסיוור מקיף באוטובוסים להתרשם מהעיר הבירה קמפלה. אחר כך נבקר בשוק הגדול וכן בשוק הציפורים. אומרים כי יש הרבה מה לראות שם, דברים מוזרים ואקזוטיים שלרובנו יהיו חדשים. בערב שוב נתכנס ביחד כדי לקבל הוראות נוספות להמשך הפעילות שלנו. אז אני מאחלת עבודה פורה ובלוי נעים לכולכם," היא סיימה את דבריה תוך מחיאת כפיהם של המשתתפים. דני ניצל את ההזדמנות ופנה בשאלה לגב. סנטון "אומנם נקבל ליווי צמוד של שומרים עם נשק למשלחות, אך האם ניתן לשאת נשק אישי לצורך הגנה בלבד." והוא הוסיף "BETTER SAFE THAN SORRY". "חושבת שכן," היא ענתה, "אך עליכם לתאם זאת עם השלטונות. היש לכם איזו הכשרה צבאית קודמת בשימוש בנשק?" היא שאלה. "אני קצין מילואים בצבא הישראלי." השיב לה דני, בלא מעט גאווה. "ואשתי עברה השתלמות בשימוש בנשק" "טוב, מחר אגיד לך למי לפנות בנדון." אחרי יומיים דני וגם חדווה קיבלו את האישור הדרוש וקנו את הנשק.

בחדר שלהם במלון היו שתי מיטות נפרדות ובני הזוג הלכו לישון לחוד. אחרי שעה קלה דני שאל אותה "חדווה את עדיין ערה?" "כן דני, למה?" "אני—אני רוצה לשכב ולהתייחד אתך, אינך חושבת שהגיע הזמן?" "חושבת שמוטב לנו לחכות עם זה לאחר החתונה." "דברים אלה כבר מיושנים. הטקס והכתובה מה שחסרים לך? הרי אנו כבר מכירים אחת השני זמן רב, ובסוף הטיול מחכה לנו החתונה. זוגות צעירים של היום שוכבים ביחד לאחר היכרות שטחית של מספר ימים בלבד." "אני מתאפקת, אז גם אתה יכול להתאפק." "קשה לי," הוא אמר תוך שכיסה את עצמו שוב בשמיכה תוך כדי גניחות, רטינות ורוגז גלוי. "ידוע איך הנשים במשך כל ההיסטוריה האנושית יכלו להתאפק ולדכא את הדחף המיני שלהן," הוא אמר ברמיזה עבה כלפיה. אחרי מספר דקות היא נכנעה. "טוב, חבוב שלי, בוא אלי. אתה עוד יכול בייאושך לפנות פה לאיזו אישה מופקרת ותחטוף מחלת AIDS. שמעתי שמחלה הזאת מאוד נפוצה בארץ זו. אז בוא, אני אפנק אותך." הוא קפץ מהמיטה שלו אליה וחיבק ונשק אותה בכל כוחו. "טוב, טוב, היא אמרה "רק שאל תגיד שזה מה שעשו בני אנוש במשך מיליוני שנים." "אני אומר שאנו עושים את זה עכשיו היחידים בעולם כולו. רק אני ואת." הוא הרגיש את חום גופה, את ירכיה הרכים, ונשק נמרצות את פטמותיה. על החוויה הזאת הוא חלם מזמן. את האקט המיני המענג הם גמרו ביחד, מסופקים ומאושרים. הם נרדמו מחובקים. מאותו היום והלאה הזוג בילה את לילות ביחד.

*

למחרת כל אנשי המשלחת יצאו לסייר בעיר קמפלה. עיר הבירה של אוגנדה הייתה בנויה עם ערב רב של סגנונות בנייה, בתים נמוכים ופה ושם גם כמה רבי קומות. המוני אנשים, ילידי המקום, מילאו את הרחובות, אם כן פה ושם אפשר היה לראות אנשים לבנים, היו אלה כנראה תיירים. לוחות הפרסומות על בתי העסק היו כתובות בשפה האנגלית וכולם ידעו לדבר בשפה זאת פחות, או יותר. העיר הייתה תוססת ואלפים רבים של כלי רכב, מכל הסוגים חסמו את הרחובות. מעט מאוד שוטרים ורמזורים כיוונו את התנועה שאפשר לכנותה כאנדרלמוסיה מוחלטת. דני ציין "זה בית משוגעים על גלגלים..." למרות הכל, ובקושי רב, האוטובוסים של המשלחת הצליחו לפלס את דרכם והגיעו לשוק. כצפוי השוק היה תערובת של בני אדם; מקומיים, אנשים ממוצא אסיאתי, הרבה הודים, וכמובן תיירים רבים. אין ספור ילדים התרוצצו בתוך ההמון. השוק הציע פירות טרופיים וסוב-טרופיים, ירקות, גבינות, בשר בקר, ודגים, ביניהם הדג המוכר לנו ישראלים, 'נסיכת הנילוס'.

היו שם גם עשרות קופים קטנים וזריזים שהתרוצצו בין בני האדם באין מפריע. הם פשטו את ידיהם וביקשו, מעשה קבצנים, אוכל, ומדי פעם קפצו, ללא בוש, אל דוכני הפירות וסחבו משם בננות, או פרי אחר. אחד הקופים ניגש אל חדווה והושיט את ידו הקטנה וביקש ממנה אוכל. היא בדיוק אכלה מקלח של תירס קלוי על פחמים שקנתה רגע לפני כן באחד הדוכנים. היא חלקה את התירס עם הקוף. אחרי שאכל, הקוף היה כל כך מבסוט שקפץ לה על הכתף. היא במקום להיבהל ליטפה את זנבו, וצחקה צחוק לבבי. דני שעמד לידה מיהר להנציח את המחזה במסרטה שלו. משם כולם עברו לשוק הציפורים הססגוני הסמוך. ציפורים בשלל צבעי הקשת עמדו שם למכירה. מהן סגורות בכלובים, מהן חופשיות. תוכים בכל הגדלים,

צבעים, צורות ונוצות קרקרו שם בקולי קולות. גם אכלו מהיד. ציפורי כנרי צהובים ישבו בכלוביהן צייצו ברעש מחריש אוזניים. אך היו שם גם המון ציפורים ממינים שונים אחרים שחווה ודני לא יכלו לזהותן. המטבע המקומי השילינג היה כל כך חסר ערך (500 שילינג אוגנדי היה שווה שקל 1), כך שעם כמה הדולרים שבכיסם חווה ודני הרגישו עשירים מופלגים. נודע להם שהשכר הממוצע שפועל מרוויח ביום באוגנדה הוא 2, 3 שקלים לים עבודה לפועל פשוט, ו-5 עד 10 שקלים לעובד מקצועי. באותה ההזמנות הם ניצלו את שהותם בעיר ונסעו לקנות את הנשק האישי שלהם. דני בחר באקדה רציני, בראטה 9 מ"מ, קנה קצר, וחווה בחרה באקדה קטן וקל, כאילו נשי. הם גם קנו תחמושת לאקדחים. "האמת", היא אמרה "בצבא התאמנו לירות ברובים ובתת מקלעים. באקדה טרם יריתי." "טוב, בהזדמנות נבצע כמה תרגילי ירי", השיב דני.

אחרי הכל הם חזרו למלון ואכלו ארוחת צהריים דשנה. בשעת אחר הצהריים, לאחר שינה בריאה הם ירדו ללובי לשתיית קפה. שם נתקלו בגב סנטון. "טוב שאני פוגשת בכם. הנה פה תוכנית הפעילות שלכם לשבוע הקרוב," אמרה והוציאה גיליון אחד מתוך ערימה של חוברות. תעיינו בהם ואם יש לכם שאלות, נא לפנות אלי שוב." השניים התיישבו ליד שולחן אחד בפינת הלובי והתחילו ללמוד את הפעילויות הצפויות להם במשך השבוע. למחרת היום דני, ביחד עם כתריסר אנתרופולוגים מארצות שונות, אמור לצאת לשוב קהילתי גדול, בשם 'שהרילי', המרוחק כ-250 ק"מ מהבירה. מטרת המשלחת הייתה ללמוד את אורך חייהם, מנהגיהם, לבושם ואת מזונם של המקומיים, וכמובן לעשות הרבה צילומים על המקום ועל האנשים. לפני כן נקבע מראש עם הגב. סנטון כי חווה, מי שהצטרפה לבעלה רק בתור מלווה, היא איננה חייבת להשתתף בכל שליחות, אלא אם רצונה בכך. אולם חווה הביאה את רצונה להשתתף במסע ללא היסוס.

אנשי הכפר 'שהרילי', אליו הגיעו חברי המשלחת בשני רכבים חזקים במיוחד, המתאימים לנוע בשטחים קשים, קיבלו את האורחים בלבביות. היו אלה בני אדם פרימיטיביים ביחס לדרי הערים באוגנדה. בתי הכפר היו עשויים מלבני חרסית, תוצרת מקומית וגגותיהם היו מכוסים בקנה סוף. הנשים היו חשופות חזה, ולבשו חצאיות עשויות מעור חיות. גם הגברים היו חצי ערומים. "מישהו אמר שפורנוגרפיה זה עניין של גיאוגרפיה," העיר דני לקול צחוקם של חברי המשלחת. למרות הכל אנשי הכפר היו ידידותיים ומכניסי אורחים. הם אף הציעו את מאכליהם ותבשיליהם לאורחים אשר דחו אותם באדיבות. בני המקום לא דיברו אנגלית אלא בניב של סוואהילית, השפה הרשמית השנייה באוגנדה. "דרך אגב," ציין דני באוזני בת זוגו "תושבי מדינה זו, שמספרם מגיע קרוב ל-30 מיליון נפש, מדברים בכ-250 ניבים שונים של סוואהילית." "נו," צחקה חווה "כאן אפילו פרופסור היגינס היה מרים ידיים נוכח בליל השפות אלו." בעזרת מתורגמן בני המשלחת הצליחו ללמוד מאורח חייהם של בני הכפר. את כל צורכיהם למחיה, את כלי עבודתם ובכך את כלי האוכל שלהם הם יצרו בעצמם. הילדים, צבע עורם כשוקולד, עיניהם כשקדים גדולים, שערם קצר ומקורזל, התרוצצו ערומים והביטו באורחים לבני העור בהשתוממות גלויה. חווה לקחה את אחד הילדים לחיקה ונתנה לו סוכרייה על מקל שהפעוט כהה העור קיבל בשמחה. לאחר הביקור בבתים המתרגם ביקש מדרי המקום לצאת החוצה ולהציג כמה ריקודים שלהם לכבוד המבקרים. הם נענו ברצון. לצלילי חליל ותוף הגברים והנשים רקדו לפנייהם ריקוד

אפריקאי אופייני מלווה בקולות קצת צורמניים לאוזני המשלחת. בסוף הכל עבר בשלום והאורחים והמקומיים היו מרוצים. בני המשלחת צילמו המון תמונות וגם חדווה הצטלמה עם הילדים בכל הפוזות. "מה דעתך שניקה ילד כושי כזה הביתה?" היא שאלה את דני "למה רק אחד, לפחות עשרה", הוא השיב לה בצחוק.

בדרך חזרה מהכפר חדווה שאלה את דני האם התמונות שאנשי המשלחת צילמו יופיעו בחוברת של החברה? "לא רק התמונות יפורסמו, אלא גם כתבות על המקום. לא ראית שאחד האנשים כל הזמן כתב ורשם דברים במחברתו? אני גם צילמתי אותך עם הפעוט הכושי ששיחקת עמו." "אוי, אני כבר סקרנית. תגיד, וגם אתה תכתוב בחוברת? לא ראיתי שרשמת משהו." "אצלי הכל בראש. אכין רק רשימות חלקיות שלא אשכח דבר. בבית אכתוב סקירה כוללת על כל הביקור שלנו באוגנדה. בהמשך הטיוול יש לנו דברים יפים ומרגשים." "מה למשל?" שאלה חדווה. "למשל ביקור ליד חופי אגם ויקטוריה ומקורות הנלוס, ויומיים אחר כך יהיה ביקור בפארק הלאומי של אוגנדה הנושא את השם 'פארק רבנזורי'. נראה שם דברים מרתקים." "אני כולי צפייה וריגושים לקראת זה." "לא זכור לי שהיית כל כך מתלהבת כשבפעם הראשונה דיברתי אתך על הטיוול באוגנדה." "נכון, אז כל הרעיון היה זר ומוזר בעיניי." "טוב," אמר דני "נראה איך יהיה בהמשך." "איך אומרים הישראלים, השיבה חדווה 'יהיה טוב.'"

פרק רביעי

היעד לביקור הבא של המשלחת היה כפר גדול בשם קטרה השוכן ליד גבולה הדרומי של המדינה, סמוך לאגם ויקטוריה. המקום היה מרוחק כ-200 ק"מ מקמפלה. תושבי הכפר התפרנסו בעיקר מדייג, עיבוד הדגה, מגידול בנות ותוצרת חקלאית. התושבים שחומי העור היו יותר מתורבתים מאשר בכפר הקודם שהם ביקרו, עם זאת פרימיטיביים למדי. חברי המשלחת רשמו רשימות וצילמו אותם מכל הזוויות האפשריות, אחר כך התלוו אליהם לדייג באגם. הייתה זאת חוויה מיוחדת לראות את האנשים אלה איך הם דגו את הדגים ברשתות פשוטות, כדרך שעשו זאת אבות אבותיהם במאות השנים לפניהם. לאחר הצייד כולם הוזמנו לאכילת דגים טריים על האש. על שפת האגם ויקטוריה התגלה לעיני המשלחת מחזה מרחיב עיניים של ציפורים נודדות שחננו שם באלפיהם: חסידות ארוכות הרגליים, שקנאים, יסעורים רחבי המקור, פלמינגו, ברווזי בר, ציפורי הפטיש, קורמורנים, ברווזים שונים ועוד, ועוד סוגים שונים של בעלי כנף. מדי פעם הם התרוממו בפשיטת כנפיים חנינית ועטו בצלילה על דגים שנמצאו בשפע במימי האגם. "הביטו איזה אגם גדול ורחב ידיים הוא אגם ויקטוריה," העירה חדווה "הכנרת שלנו ממש מתגמדת בהשוואה אליו, ובכל זאת אנו קוראים אותה 'ים כנרת'." "נו," הגיב דני "אנחנו הישראלים נוטים מדי פעם קצת להגזים..." אחרי שהזוג המשיך שעה ארוכה להתפלא מיפי מראה הציפורים, דני שאל אותה "היית יכולה לראות מחזות כאלו באירופה?" "ספק," היא ענתה "אולם היית יכולה לראות את

חיוך המסתורי של מונה ליזה במוזיאון של הלובר. "למונה ליזה אין כנפיים..." העיר דני בציניות "דווקא כן, קראתי שגנבים מתוחכמים ניסו לגנוב את התמונה שלה כמה פעמים, למרות השמירה הקפדנית ביותר של המוזיאון."

כמעט בכל התקופה של הטיול דני וחדווה היו בקשרי טלפון עם הוריהם וידידיהם. כשהוריה של חדווה התענינו על שלומה היא אמרה "פנטסטי, אנו עושים חיים משוגעים, רואים דברים נפלאים, מטיילים ומכייפים הרבה." "ומה שלום דני החבר שלך?" "מה אגיד לכם הוא אחלה של גבר, הוא פיקח, זריז ואנחנו מסתדרים יפה." היא לא פרטה באוזני הוריה את עיקר סיבת גבריותו של החבר שלה... "נו טוב," אמרה אימה שלה "רק שתשגיחי על עצמך ולא תיכנסי למקומות מסוכנים." "אמא, אין פה מקום שהוא לא מסוכן, אבל דני ואני קנינו אקדחים לכל מקרה. חוץ מזה יש לנו פה צבא שלם של שומרים שמשגיח עלינו." דברים דומים סיפר דני להוריו ולחברים שלו.

בין מסעים לשם מחקר, דיווחים וצילומים חברי המשלחת נהנו ממסעות וטיולים רבים ברחבי אוגנדה. אולם גם אלה היו שייכים לעבודה שלהם והמשתתפים הכינו כתבות מצולמות רבות על כל אתר שהם ביקרו בו. לטיול הבא שלהם, כעבור יומיים, לפארק הלאומי של יער הגשם, בשם קיבלה (KIBALE), שמשתרע על 560 ק"מ רבוע, חברת 'נשיונל גיאוגרפיק' סיפקה לחברי המשלחת שלושה אוטובוסים וגם אנשי שמירה רבים. הפארק מצטיין באוכלוסיה גדולה של קופים פרימאטים וקופי קולובוס. נאמר להם על ידי המדריכים שהם צריכים לדבר בשקט כדי לא להפחיד את הקופים. אולם כעבור דקות ארוכות שחברי המשלחת הצליחו לשמור על דממה, הקופים הופיעו והרימו רעש עצום בשאגות האימה שלהם שכמה מהאנשים נכנסו לפחד. התברר שהקופים אלה הם יצורים אינטליגנטים ומאורגנים בתוך משפחות. למרות שעיקר מזונם הם הצמחים ופירות שהם מוצאים על העצים, עליהם הם מטפסים ומדלגים בזריזות מפליאה, השימפנזים הם גם אוכלי בשר ואף לא נרתעים מלאכול את בשר חבריהם משבט אחר. "עכסה," אמרה חדווה שראתה במו עיניה שהקופים תקפו קוף אחר, קרעו אותו לגזרים ואכלו את בשרו. "שלא יהיה טעות בידכם," הסביר המדריך "אנחנו בני אנוש לא הצאצאים של קופי השימפנזה, אלא של הגורילות. אותם ניתן לראות באזור אחר של המדינה." "נו, העירה חדווה" אני שמחה ורגועה שאינני מן הצאצאים של הקופים אלה, אולם בני אדם יכולים להיות יותר גרועים וסדיסטיים יותר מהקופים."

*

למסע זה הצטרפו כל חברי המשלחת, לרבות חבריהם מהארץ, חיה ספירי וסאלח אעודה. מאחר שהיו צריכים ללכת כברת דרך ארוכה גם ברגל, כול החבורה הלכה ביחד. שתי הבנות צעדו זו ליד זו, ושני הגברים אחריהן. אחרי זמן מה כשהתעייפו מההליכה הם התיישבו סביב שולחן וספסלים שמצאו בסביבה. החבר'ה שוחחו ביניהן בהתלהבות על החוויות שעברו עד כה בעת שהותם באוגנדה. "אני מוקסמת מהמקום הזה," סיפרה חיה "מהשפע הזה של הצמחייה, מהאקלים הנוח, מהמים הרבים בכל מקום, מהרב-גוניות של הצמחים ובעלי החיים. לפעמים מתגנבת אלי המחשבה שהיהודים עשו משגה היסטורי בשנת

1903, שלא קיבלו את הצעתם של האנגלים להתיישב פה, במקום בפלסטינה. היינו יכולים לחסוך הרבה צרות עם הערבים, והייתה לנו פה ארץ יפיפיה." סאלח גם התייחס לעניין אמר "תראו מזה עולם. אצלנו בנגב עד שמצליחים לגדל קצת ירק, הנשמה יוצאת. ואילו פה הצמחים גדלים במהירות כזאת שאפשר לראות בעין איך העלים צומחים. תשאירו את המטאטא שלכם בלילה בחוץ, למחרת הוא יצמיח עליים..." כולם צחקו על ההלצה שלו.

"עזבו שטויות", הגיב דני "איזה יהודי היה בא אז לכאן? לארץ חשוכת אל, בלתי נודעת באפריקה השחורה, 10,000 ק"מ מאירופה. לארץ ישראל הייתה משיכה משיחית, כארץ האבות, כארץ התנ"ך ומלכות יהודה וירושלים. לפלסטינה יהודים באו על גבי סוסים ופרידות, ואפילו ברגל. מי היה בא לכאן? גם אמצעי התחבורה של אז לא היו מפותחים כמו היום. להגיע לכאן באוניות וברכבות היה לוקח מסע של שבועות ארוכים, תוך טלטלות בלתי פוסקות. היום, בעידן של מטוסי סילון זה יותר פשוט. אבל מי ייתן היום ליהודים דריסת רגל לכאן, אפילו ירצו לבוא? האנגלים רצו למנוע צרות עם הערבים, אז הציעו את אוגנדה, בידעם שממילא אף אחד לא יבוא." "כנראה", הוסיפה חדווה באנחה "שנצטרך להישאר באותו המקום היכן שאנו יושבים היום ולהמשיך ללחום את מלחמותינו עם שכנינו, שאינני יודעת אם זה אי-פעם ייגמר." כדי להפסיק את הויכוח סאלח התערב "ידוע לכם שיש באוגנדה מחוץ לאזורים טרופיים גם הרים גבוהים שנקראים 'הרי רוונזורי' הגובלים עם מדינת זאיר. אזורי הרכס המגיעים שם לגובה של 4,500 מטר ומעלה. הפסגות מכוסות כל השנה שלג. זה טיול לא קל ומתאים בעיקר למטפסי הרים." "כנראה שנצטרך להסתפק בשלג על החרמון", נאנח דני "אך צפוי לנו תענוג לא פחות מרגש כמו רפטינג על הנילוס. טוב", הוסיף דני "כשנגיע לזה כנראה שנקבל הכשרה מתאימה לפני כן. השד לא כל כך נורא, גם בחורות עשו את זה כפי שראיתי בסרט של אייל פלד." לאחר מנוחה החבר'ה קמו והמשיכו ללכת בעקבות חבריהם בקבוצה.

*

דני שם לב לשינויים הגדולים שחלו בפרטנר שלו לטיול. מבחורה מעט מפונקת, שהייתה רגילה לחיות בסביבה עירונית, מי שאהבה להתלבש בגדים אופנתיים, פנקה את עצמה בחנויות יוקרה, פקדה תקופות את בתי הקפה ומועדוני הלילה, הנערה העדינה הזאת נהפכה באוגנדה, תוך זמן קצר למדי, לבחורה אמיצה, שזופת שמש, מי שלא נרתעה מקשיים ואפילו לא מסכנות. דני אומנם הבטיח לה לפני המסע שאם היא לא רוצה לצאת אתו לשליחות כלשהי, היא יכלה להישאר במלון, אך חדווה בחרה להצטרף אליו לכל משימה. עכשיו הם עמדו בפני שני מבחנים קשים ומאתגרים: האחד רפטינג בימי הנילוס, וביקור אצל שבט שגר במעמקי הג'ונגל. שני הטיולים היו כרוכים בסכנות, אך גם הפעם חדווה לא נרתעה ואמרה לדני בחצי צחוק ובחצי רצינות "אם נגזר עלינו למות, נמות ביחד..." הוא חיבק אותה ונתן לה נשיקה מצלצלת ואמר "את אשת חייל, את אל תדברי אלי על מוות, לפנינו עוד חיים ארוכים של אושר ועושר. תזכרי שיש חתונה לפנינו מיד שנחזור מהטיול." חדווה גם התחבבה על נקלה על כל חברי המשלחת והייתה ידועה בציבור כאשתו של דני. היא דיברה אנגלית שוטפת והצליחה לקשור קשרי ידידות עם

הרבה מהחברים. במובן זה היופי המיוחד שלה עזר לה הרבה. באוגנדה היא לא הקפידה על מודה. בפגישות ובכינוסים הופיעה בלבוש ספורטיבי, אך השתדלה שלפחות השערות שלה יהיו מסודרות יפה. המנהלת, גב. סנטון גם כן שמה לב אליה ובהזדמנות שאלה אותה "ידוע לי שאת מצטרפת לבעלך כל פעם שהוא יוצא למשימה. את מעולם לא פוחדת יקירתך?" "האמת," היא ענתה "בהתחלה פחדתי מאוד ואפילו חשבתי שבעלי נפל על הראש לבוא לארץ הזאת שסכנות רבות אורבות למבקרים בה, וגם שפעם הייתה עוינת מאוד לישראלים, אך הוא שכנע אותי שהזמנים אלה חלפו והיום אוגנדה היא ארץ חופשייה ודמוקרטית." "כל הכבוד לך, יקרתך" אמרה גב. סנטון "יישר כוחך."

*

סוף, סוף הגיע היום ליציאה לטיול של רפטינג על הנילוס הלבן, שאמור היה להיות גולת הכותרת של המסע לאוגנדה כולה ושנמשך שלושה ימים תמימים. ענף ספורט זה הוא פופולארי מאוד בכל חלקי העולם, אך בעיקר בארה"ב. למסע זה כל חברי המשלחת התכוונו להשתתף בה, אך היה מקום ל 40 בלבד. כל אלה שזכו התכוונו היטב ימים רבים לפני כן. הם רכשו את הציוד המתאים, לרבות בגדים מיוחדים שהיו עמידים בפני חדירת מים, קסדות ועוד. המסע נערך בשיתוף פעולה בין חברת ה-נשיונל גיאוגרפיק, לבין רשויות סוכנות התיירות של אוגנדה אשר נתנו לחברי המשלחת את כל העזרה הדרושה. נקודת הזינוק נקבעה ליד העיירה בשם ג'ינה (JINA) השוכנת ליד אגם ויקטוריה. לפני השייט החבר'ה ביקרו במפלי בוג'אגאלי, אתר נופש עם אשדים סוערים. ממקום זה יוצא הנילוס הלבן לדרך ארוכה של - 5000 ק"מ (הנהר הארוך ביותר בעולם). בקרבת העיר חרטום שבסודן הוא מתאחד עם אחותו, הנילוס הכחול, שמקורו באתיופיה, וביחד ממשיכים לזרום עד שהנהר מגיע לסוף דרכו ונשפך למימי הים התיכון. המשלחת עשתה את הרפטינג רק בקטע קצר של הנהר, מהעיר ג'ינה ועד לאגם קיוגה, שנמצאת במרכז אוגנדה, מרחק של כ-150 ק"מ. בקטע הזה הנילוס הוא רגוע יחסית, זרם המים הוא איטי ומועטים בו האשדים המסוכנים. על כל מקרה החבר'ה למדו היטב איך לנקוט באמצעי זהירות הדרושים. הם הפליגו בארבעה סירות רפטינג גדולות. בראש כל סירה ישב מדריך שהיה מופקד על הצוות ונתן להם הוראות באמצעות רמקול. חדווה ודני ישבו בסירה קרובים זו ליד זה. הם לקחו אתם, דרך קבע, את המסרטה ואת המצלמה שלהם, כשחדווה צילמה את התמונות ודני את הסרטים, אך לפעמים התחלפו בזה. הם דאגו שהכלים יהיו ארוזים היטב בעטיפה נגד רטיבות.

בדרך השייט לאורך הנהר הם ראו מחזות מרתקים של חיות בר: בהמות בופלו, זברות, ג'ירפות ענקיות, סוסי יאור אימתניים בגודלם, קרנפים, להקות אנטילופות קלות רגליים, ואפילו להקות תנינים מפחידות שהשתזפו בשמש האפריקאית, כשתנינים אחרים נשארו שפופים במים הרדודים בשפת הנהר וערכו לקורבן תמים שיעבור בסביבה. וכמובן ציפורים מכל הזנים והמינים. המצלמות של שניהם עבדו בקצב קדחתני. "אך, יהיה לנו חומר מצולם נפלא," קראה בהתלהבות חדווה. מדי פעם השייטים עשו מנוחה על שפת הנהר שהיה נקי מסכנות של חיות בר. האוויר הצח והמאמץ הפיזי הגבירו את תאבונם והם אכלו בפה מלא משפע המזון שהביאו אתם. לקראת ערב החבר'ה הקימו אוהלי קמפינג באזור מכוסה

עשבים בקרבת הנהר. ליד המדורה שהקימו כל אחד סיפר מההווי האישי שלו וכמובן עפו שם הרבה בדיחות. ללילה הוצבה שם שמירה חזקה, אך חוץ מיללת תנים רחוקה שום דבר לא הפר את מנוחת המטיילים. למחרת, אחרי שינה עמוקה ומרעננת ולאחר ארוחת בוקר טעימה החבר'ה שוב לבשו את בגדי הרפטינג ואת הקסדות שלהם, עלו על הסירות והמשיכו את השייט. שוב עיניהם חזו בנופים מרהיבי עיניים של צמחייה טרופית נהדרת: כל סוגי עצי התמר, שרכים, הרדופים למיניהם וצמחי קישוט אחרים שגדלים גם אצלנו בארץ בהשגחה של שבע עיניים, אך פה על גדות הנילוס הם מגיעים לממדים עצומים. ביום השלישי, לפני תום המסע, הנהר התחיל קצת "להשתולל"; קצב הזרם גבר והאשדים בו התרבו. סירה אחת גם התהפכה, אך הצוות יצא מכך בשלום, היות שתרגלו היטב מה לעשות במקרה הזה לפני כן. חדווה ודני צילמו כל פרט, ופרט של המאורע. לבסוף הגיעו לאגם קיוגה, תחנתם הסופית בטיול. הם שייטו סביב האגם שגם כן היה יפה, אקזוטי ופסטורלי להפליא. אחר כך כולם חזרו באוטובוסים שחיכו להם למלונם אשר בקמפלה.

לאחר יומיים יצאה משלחת שמנתה כ-20 איש ואישה ובתוכם הזוג שלנו לאזור של יערות טרופיים עבותים, הדומה לג'ונגל אפריקאי. הפעם המטרה הייתה לגלות שבטים שגרים עדיין במעמקי הג'ונגל וללמוד על אורך חייהם. הם מצאו שם בני אדם שהיו דומים במובנים רבים לאדם הקדמון. הילידים, בני המקום, היו נבהלים תחילה מהאנשים הלבנים שקושי רב הצליחו לרכוש את אמונם. הילידים דיברו בשפה שאפילו המדריך המנוסה, שמבין ניבים רבים של השפה סוואהילית, לא הצליח להבין אותם. לפני שיצאו לדרך, לאחד מבני המשלחת היה רעיון מקורי; להביא איתם כל מיני חפצים, בדים צבעוניים ודברי קישוט נוצצים על מנת לעורר את סקרנותם של אנשי השבטים, אם וכאשר יתקלו בהם. הרעיון היה מוצלח, ואכן כאשר האלה ראו את הבדים ואת התכשיטים (המזויפים), הם גילו בהם עניין רב. לאחר שבדרך זו הצליחו להתגבר על חשדנותם של בני השבט הילידים נתנו להם להתקרב אליהם ואף הזמינו אותם לבתיהם, שהיו עשויים מקש ומכוסים עלי בננה מיובשים. כל המחזה הזה הזכיר לדני סצנה מתוך הסרט הצרפתי בשם "1492", בכיכובו של השחקן הצרפתי המפורסם ג'ררד דפרדייה (GERARD DEPARDIE), שגילם בסרט את קריסטופר קולומבוס, מי שחשב שהוא הגיע עם ספינתו לחופי הודו, אך למעשה הוא נחת באחד האיים של 'הבהמס' (BAHAMAS), ליד העיר סן סלבדור. שם הוא נפגש עם ילידי המקום שלא ראו אדם לבן לפני כן וכאמור חילק להם מתנות. וכך גילה קולומבוס, 'דרך אגב' את יבשת אמריקה...

*

החבר'ה רשמו רשימות, צילמו צילומים רבים והתכוננו לצאת בחזרה לקמפלה. אולם לפני שהגיעו לרכבים שלהם חית בר ענקית, שהיה דומה לפנתר, או ללאופרד הגיחה לפתע מבין סבך השיחים העבותים והתנפלה על אישה, אחת מחברי המשלחת. חדווה שהייתה בקרבה לא איבדה את עשתונותיה, שלפה את אקדחה, ולאחר שמצאה זווית בטוחה לירי, היא ירתה שלוש יריות בחיה הטורפת. החיה הרפתה את אחיזתה מקורבנה ואחר כך צנחה ארצה. כולם היו מבוהלים, כולל הצלפית עצמה. היא פערה את עיניה,

הסתכלה חליפות על אישה המסכנה, על הפנתר השרוע לפניו ואחר כך על האקדח שלה. "אוי, אלוהים אדירים, הצלתי אותה!" היא קראה וכרעה ברוך ליד האישה ששכבה על הארץ כשדם רב ניגר ממנה. היא נפצעה פצעים עמוקים בפניה. לאחר זמן, כשהמהומה שככה, כולם באו לראות מה קרה. מיד קראו לרופא המשלחת שבדק אותה וחבש את פצעיה. אחר כך שני השומרים לקחו אותה לרכב שחיכה להם. יותר מאוחר התברר שהפצועה הייתה אישה אנגליה, כתבת של העיתון ה-'דיילי מירור' הלונדוני. דני שבמקרה היה קצת מרוחק ממקום האירוע בא בריצה ושמע בתדהמה על מה שקרה ועל מעשה הגבורה של בת זוגו. "את גיבורת היום. מי היה מאמין שאת מסוגלת לעשות את המעשה הזה? מהיום אני אקרא לך 'נערת הג'ונגל'." "טוב," שאלה חדווה בנחת "אז בשביל מה קנינו אקדחים?" כשהגיעו בחזרה לקמפלה הכתבת הפצועה מיד נלקחה לבית החולים להמשך הטיפול שלה. כעבור יומיים הזוג ביקר אצלה בבית חולים. הכתבת, בשם עמילי פרקר קיבלה את חדווה בנשיקות ואמרה לה תוך בכי: "את יקירתי הצלת את חיי. אני יודעת איך להודות לך." "זה היה הרעיון של בעלי, דני, שחשב שמוטב לנו להצטייד בנשק אישי, מחוץ לשמירת החיילים על הקבוצה. אז התברר שהוא צדק." "כן, אלא שאת היית תושייה וחסילת את הפנתר לפני שהוא היה טורף אותי לגזרים. האם יש לך איזו הכשרה צבאית יקרת?" "הייתי חיילת בצ.ה.ל. שם התאמנו ברובים וכתת מקלעים." "WELL DONE" היא אמרה בסופוק "אזכיר אותך בכתבה שלי שתופיע בעיתון כשאחזור הביתה." היא נתנה נשיקת פרידה לחדווה ולחצה את ידו של דני. כשהשנים עזבו את החדר הם שמעו שהיא אמרה לחולה ששכבה במיטה על ידה :

"TWO BRAVE ISRAELIS."

*

כשהגיעו חזרה לחדריהם במלון דני אמר לחדווה "זה היה ממש מעשה גבורה מצדך ואני גאה בך. את נערת הג'ונגל עכשיו. אך תדעי שיש לפניך עוד שני תארים נשגבים שאת צריכה להשיג." "מעניין מה הם?" היא שאלה "את התואר השלישי 'מלכת הג'ונגל' תקבלי כשאת תתחנתי איתי, הוא אמר תוך שחיבק ונשק אותה חזק." "אך על המשימה כדי להשיג את התואר השני 'נסיכת הג'ונגל' טרם חשבת." אחרי כמה זמן היא אמרה "לי דווקא יש רעיון; מה דעתך שגם אני אכתוב כתבה מצולמת לעיתון ה-'נשיונל גיאוגרפיק'?" צילמנו כל כך הרבה תמונות שזה יספיק לשתי כתבות." "WELCOME TO THE CLUB" הוא אמר ושוב נשק אותה. "אדרבה, ואדרבה, תראי את כוחך, אהיה האדם המאושר ביותר בעולם אם תצליחי." "אם הצלחתי להרוג את הפנתר אולי אצליח גם בזה," היא אמרה תוך נענוע ראש. "ימים יגידו יקירתי," אמר דני "בינתיים נותר לנו מחר עוד טיול, אולי האחרון שלנו באוגנדה, שאמור להיות מעניין ביותר, לבקר בפארק הלאומי בצפון-מערב המדינה. אומרים שיש שם אוכלוסיית חיות בר עשירה וגם נראה משם את מפלי 'מורצ'יסון', ואולי נפגוש שם גם פילים ואריות." "מצוין, זה יהיה נהדר לסיים שם את הטיולים שלנו באוגנדה." "תגידי, היש לנו מספיק סרטים במצלמות?" "לאחר שדני בדק את המסרטה שלו הוא אמר "יש לי עוד 3 קלטות, זה כנראה יספיק, אך אקנה עוד אחת ליתר ביטחון. ומה המצב אצלך?" תיכף נראה," היא אמרה. לאחר שבדקה את המצלמה שלה היא אמרה "תקנה גם שני

כרטיסי זיכרון בשבילי. זה אמור להספיק גם לחתונה," היא הוסיפה בצחוק. דני התחיל לומר "אנו נתחתן גם אם יפרידו מרחקים, אנו נתחתן..." "אנו מתחתנים זה כבר חודש ימים כל לילה..." חדווה העירה בציניות. "נכון," השיב לה דני "אך אחרי החתונה נעשה זאת בגושפנקה הרשמית של הרבנות..." "אך, אל תהיה כל כך ציני," הגיבה חדווה "חתונה זה דבר יפה, זה אירוע חגיגי בשביל כל המשפחה, זה משהו סמלי. תגיד איזה סכום תחתום בשבילי על הכתובה?" דני חשב רגע "אחתום על מינוס מיליון שקל. זה מה שיש לי." היא ניסתה להרביץ לו, אך הוא תפס את ידה ושאל "גודל הסכום זה מה שיעשה אותך מאושרת, או פחות מאושרת? את יודעת שאני לא איש בעל נכסים, אז אחתום על סכום שאחשוב שיהיה ריאלי בשבילי." "רק התלוצצתי," היא התנצלה "באמת זה לא חשוב לי כלל כמה שתחתום. בכלל אם שנינו נהיה כתבים אז נהיה מסודרים." "מה אגיד לך," הוא אמר לה "לא הכרתי את התכונות האלו אצלך עד כה: האמביציה שלך להתקדם בחיים, ביטחון עצמי, העדר מורא נוכח הסכנות, אופטימיות, חוש ההומור המצוין שלך, הרצון להוכיח את עצמך. מה עוד? אה כן. תגיד את יודעת לבשל?" "חביתה עם סלט מלפפונים, זה מספיק בשבילך?" "כנראה שאהיה שפן הניסיון שלך בענייני אוכל." "לא נורא," היא השיבה "במקרה האחרון תמיד אפשר לאכול דברים טובים במסעדת לונדון." "את יודעת שהאמא שלי בכלל לא ידעה לבשל לפני שהתחתנה." "אז מה הם עשו?" "אבי בישל במקומה." "אתה רואה, אפשר למצוא פתרון יעיל ופשוט לכל דבר..."

למחרת הם יצאו עם קבוצה גדולה למפלי מורצ'יסון. המקום הזה היה סיכום של כל הטיולים הקודמים שלהם, וגם העשיר שבהם. ובנוסף הם טעמו, זו הפעם הראשונה, את סערת גשם טרופית פתאומית שפרצה לפתע, בלי אזהרה מוקדמת, או כפי שאומרים האנגלים: SUDDENLY OUT OF THE BLUE. דקות השמיים התכסו בעננים וגשם עז של טיפות שמנות ניתח ארצה. כולם נרטבו עד לשד עצמותיהם, אך אחר הגשם, באותה המידה של מהירות הכל התיישב ושוב החבר'ה יכלו להמשיך בטיול. דני וחדווה ראו מרחוק מהומה גדולה. כשהתקרבו הם ראו עדר פילים עליהם רכובים גברים, נשים, ילדים וטף. התברר שזה היה יריד הפילים בו אנשי המקום זריזים עשו עסקים עם קהל התיירים המבקרים, אשר שמחו להזדמנות לרכב על גב הפילים. "נו, יקירתי, את רוצה לנסות?" שאל דני את בת זוגו. "איזו שאלה?" היא השיבה ללא היסוס, "איפה נרשמים?" לא צריך להירשם. את פשוט ניגשת לאחד הבחורים שמארגנים את העסק." "חדווה ניגשה לבחור, דיברה איתו משהו, אחר כך שילמה לו בעד הרכיבה. כעבור כמה זמן כשפיל אחד התפנה מיושביו הקודמים היא תפסה את התור שלה. הפיל כרע ברך והיא עלתה עליו בעזרת סולם חבלים שהיה קשור על גב הבהמה. היא התמקמה עם עוד שלושה אנשים באוכף הרחב שלו. אחר כך לשמע דרבוננו של בעל הפיל, החיה הענקית קמה והתחילה ללכת בצעדים מתנדנדים מצד לצד. כל החבורה שישבה על גב הפיל פרצה בשמחה ונפנפו את ידיהם אל על. דני ניצל את ההזדמנות והרביץ' חצי סרט איך אהובתו החמודה, הצוהלת ומנפנפת לו, רוכבת על הפיל הענקי.

לאחר כעשרים דקות כשחדווה ירדה מהפיל היא התיישרה ואמרה לדני שבא לקראתה "זה היה כיף לא נורמאלי. בגלגול הבא שלי אהיה נהגת פילים." "חכי, חכי," אמר דני "ראיתי שגם נערכת במקום תחרות רכיבה על גבי בנות היענה. אולי תרצי להיות בעולם הבא רוכבת בת יענה?" "אולי, בוא ננסה קודם." גם בשביל לרכב על בנות היענה היה תור גדול. כשתור שלה הגיע היא התקרבה אל הציפור הגדולה,

המשונה בלי מורא. כשהיא עלתה עליה הציפור הסתובבה סביב עצמה ולאחר מכן התחילה לדהור בעקבות אחיותיה במרוץ. כמה מהמשתתפים במרוץ נפלו ארצה, אך חדווה ועוד כמה רוכבים החזיקו מעמד עד סוף. לבסוף כשהיא סיימה היא התיישבה על הארץ ופרצה בצחוק בלתי מרוסן. כשדני הנבוכ שאל אותה למה היא צוחקת כל כך, היא ענתה בלשון צברית "שמע, מיום שכוייפו הכיפים עוד לא כויף כיה שכזה. זה היה נפלא, פשוט נפלא. זה כמו לשוט ולהתנדנד בסירה קטנה בים סוער." "אני רואה שאת שיכורה מהרכיבה על בת היענה." "שכורה אני ולא מיין היום," היא זמזמה. "ואז בואי ונמשיך אל המפלים."

מפלי המים של מורצ'יסון היו אימתניים בגודלם ובעוצמתם. פה המים של הנילוס פורצים דרך פתח צר בסלע שרוחבו הוא 6 מטרים בלבד. מכאן הם נשפכים למטה לעומק של 122 מטר ב-3 מפלים נפרדים וממשיכים הלאה לכיוון מערב אל תוך אגם אלברט על גבול קונגו. "כל כך הרבה מים מעולם לא ראיתי," השתוממה חדווה. אחר כך שאלה את דני באירוניה "מה אתה חושב? איך משקים פה את העצים, בטפטוף, או בתעלות?" "בדליים," ענה דני. "אה," קראה חדווה "ריבוננו של עולם למה לא יכולים לשלוח קצת מים אלינו?" "כבר שלחו," העיר דני "בדואר רשום..."

פרק חמישי

כמו כל דבר טוב, גם הטיולים שלהם באוגנדה עמדו להסתיים. בכינוס האחרון במלון שלהם בקמפלה גב. סנטון אמרה לכל חברי המשלחת "מודה לכם בשמי ובשם החברה 'נשיונל גיאוגרפיק' על השתתפותכם ממבצע זה. מקווה שנהניתם. עכשיו החברה מחכה לדו"חות שלכם שאני מתארת שהם יהיו מעניינים." לאחר מכן היא חילקה לכל אחד מאנשי המשלחת תעודות על השתתפותם במבצע. דני וחדווה זכו ממנה לדברי שבח ובלחיצת יד חמה. "אתם הייתם המסמר של המשלחת. דני מחכים לכתבה שלך. נודע לי שאתם זוג מאורסים, אך טרם התחתנתם. אז מתי החתונה?" דני השיב לה "לפי התוכנית היא תתקיים מיד שנחזור לישראל, אך כמובן צריך להכין אותה היטב." "ואת יקירתי," היא שאלה בפנותה לחדווה "את מתרגשת?" במקומה דני ענה לגב. סנטון "היא לעולם לא מתרגשת משום דבר, זה אני שתמיד מתרגש." לחדווה לא נותרה ברירה אלא להסכים איתו. "דרך אגב," ציין דני "גם היא עומדת להגיש לחברה כתבה משלה על הטיוול." "אה, כמה נחמד מצדך. היש לך, יקירתי, ניסיון קודם בעיתונאות?" "לא, בכלל לא. אלא במשך זמן הטיוול שהצטברו אצלי כל כך הרבה חוויות מרתקות, שהחלטתי לנסות את כוחי בכתיבה. אם לא מנסים אז לא יכולים להצליח." "נכון מאוד," ענתה גב. סנטון. "חוץ מזה," הוסיפה חדווה "למדתי ספרות וסטיליסטיקה בבית הספר ואני מקווה שאזכור את הדברים." "שוב פעם אני מאחלת לשניכם הצלחה," היא אמרה ונפרדה מהזוג.

לאחר יומיים חדווה ודני נפרדו מחברי המשלחת ועלו על המטוס 'אל-על' שהחזיר אותם הביתה לישראל. בשדה התעופה נתב"ג שוב פגשו את כל קרוביהם וידידיהם שבאו לקבל אותם. הם התקבלו בחיבוקים ובנשיקות רבות ובעשרות זרי פרחים. "נו", אמרה חדווה "עכשיו אני צריכה להפשיל את השרוולים ולכתוב כתבה יפה לעיתון 'נשיונל גיאוגרפיק' על הטיוול. כשנגיע הביתה נראה לכם את התמונות שצילמנו שם. יש מה לראות." אחרי שבני הזוג הספיקו לנוח ולמיין את כל התמונות, שניהם התחילו להתעמק בכתיבת הרשמים. אחרי לבטים מסוימים איך לפתוח את המאמר שלה חדווה כתבה:

"כשארואסי, סטודנט למדעי האנתרופולוגיה זו השנה השלישית, הציע לי להתלוות אליו למסע לאוגנדה, אליו הוא הוזמן מטעם אוניברסיטת ת"א, חשבתי שנפלו לו כל הברגים. הזכרתי לו את פרשת אנטבה, ואיך הצבא שלנו הצליח להערים על משמר החיילים האוגנדיים ששמרו על החטופים, בני הערובה, בשדה התעופה המקומי. הם הצליחו, בסופו של דבר, להציל אותם בתחבולה נועזת. איך דני לא פחד שהדבר יקרה שוב? אז הוא הרגיע אותי שמאז עברו יותר משלושים שנה והכל השתנה בארץ ההיא. אידי אמין והמשטר הרודני שלו שייכים לעבר. העם האוגנדי העיף אותו מכס השלטון וגלו אותו. הוא כבר גם הספיק למות בינתיים... אז הרהבתי עוז והחלטתי להצטרף לדני למסע. את ה-'פוש' האחרון קיבלתי כשאני והוריי, שגם כן היו פוזדים עלי להיכנס להרפתקאות מסוכנות, ראינו ביחד את כתבתו המצוינת של מוטי קירשנבאום על חיפוש הגורילות בהרי אוגנדה, ואת הסרטים של אייל פלד על תחרות נשים על ג'יפים בארץ זו. נו, חשבתי אם הן יכולות, אז גם אני יכולה, גם אני לא עשויה משוקולדה. וכך יצאנו שנינו למסע ארוך של חודש ימים, ואני לא מצטערת על אף רגע שבילינו שם." אחרי הקדמה זו היא כתבה:

"אוגנדה היא פסיפס ענק של נופים השונים אחד מהשני בתכלית. מאזורי מדבר צחיחים, לאזורי סאבנה, משדות חקלאים נרחבים, לאזורי יערות טרופיים, ממטעי בננות ענקיים לאזורי הרים גבוהים. סאבנה היא מישור ענקי, ברוכת צמחיה ועשב רב לרעיית בהמות מכל הסוגים ששורצים שם באלפים: עדרי תאו, זברות, ג'יראפות, אנטילופות, קרנפים, סוסי פרא ועוד, חיים שם בצוותא ומלחכים את העשב העשיר. אריות כמעט שלא פגשנו. כשנוסעים הלאה, עוברים בשדות נרחבות של גידולי תה, בהם המקומיים עובדים כל היום בשכר זעום להצחיק (כ-2 שקל ליום). מה שמדהים שם לראות את כמויות המים האדירות בכל מקום. הגשמים פורצים שם לפתע, בלי אזהרה מוקדמת, ואז זה מסוכן לנוע ברכב כי הדרכים הופכות מיד לדייסה בוצית. בכל מקום, לאן שפנינו ראינו שפע של צמחים מעניינים, את רובם לא הכרנו פה בישראל. נדמה היה לנו שהעצים גדלים שם עד השמיים. גם מגוון הזנים של הציפורים לסוגיהן הפליא אותנו. רק מהתוכים ראינו עשרות זנים וגדלים. באוגנדה יש גם אזורים טרופיים, יערות סבוכים הדומים לג'ונגל, בהם עוד אפשר למצוא אנשים שחיים כמו שחי האדם הקדמון. יש גם חיות טורפות. לעומת זה ישנם אזורים גבוהים בגבול זאיר. הרים שכפותיהם מכוסים שלג כל השנה. היות שאוגנדה נמצאת על מישור גבוה של 1000 מטרים מעל פני הים, האקלים בדרך כלל נוח, גם בקיץ. אך

החוויה הגדולה ביותר בארץ זו הן הנהרות. במיוחד הנילוס, הנהר הארוך ביותר בעולם שעל מימיו הרוגשים והשוצפים הספקנו לשוט בסירות רפטינג, יחד עם חברי המשלחת שלנו. אני מציע לנסות זאת לכל אלה שיש להם קצת מרץ והעזה."

וכה הלאה, והלאה היא המשיכה לספר על חוויותיה בארץ הנילוס. היא כתבה כ-10 דפים במחשב שלה ובסוף הראתה הכל לדני. "זו רק טיוטה", היא התנצלה בצניעות "בטוחני שתמצא בה הרבה מה לתקן." בן זוגה הסתכל במאמר המום. "אינני מוצא מילים", ולאחר שקרא בעיון את המאמר כולו הוא אמר "אינני מוצא פה מה לתקן. נשלח את שני הדיווחים, שלי ושליך ביחד, בצירוף התמונות שצילמנו. שם במערכת כבר יבחרו את הטובות ואת המתאימות ביותר לצרף אל המאמרים. אין צורך לשלוח אותם לאמריקה. לחברת 'נשיונל גיאוגרפיק' יש לה נציגות פה בתל אביב, כך שהם יקבלו את החומר תוך ימים." כעבור שבועיים משליחת המאמרים הזוג קיבל תשובה מהנהלת החברה בה נאמר:

אל בני הזוג חדווה ודני באדר תל אביב

קראנו בסיפוק את הדיווחים, בצירוף תמונות, שהגשתם לנו על שליחותכם באוגנדה. במקביל אנו בודקים גם דיווחים אחרים שעמיתים למקצוע שלחו אלינו. אולם במבט ראשוני נראה לנו ששני המאמרים מצוינים. המאמר של דני הוא ממצה, מדעי ומקצועי יותר, אולם זה של חדווה הוא כתוב בלשון פופולארית יותר. גם התמונות הן יוצאות מן הכלל. שוב, אנחנו בודקים את כל החומר שלכם ואת אלה של אחרים. אנו נודיע לכם את התוצאות בעוד מועד. עשייתם עבודה טובה, יישר כוחכם

בכבוד רב

הנהלת מגזין החברה.

הזוג קרא את תוכן המכתב ברגשות מעורבים. "הזכייה עדיין לא בכיס שלנו", העירה חדווה. "נכון", השיב דני "אך הסיכויים שלנו הם טובים למדי, אני אופטימי." אכן כעבור שבועיים הם קיבלו מכתב נוסף בו הוזמנו אל מזכירות העיתון.

"קבלו את איחולנו הכנה. הנהלת העיתון החליטה לפרסם בגיליון שיופיע בקרוב את הכתבות שלכם. אנו מזמינים אתכם אלינו כדי להכיר אתכם אישית, וגם כדי למסור לדני צ'ק ע"ס \$5000 שהרוויח אותם ביושר. ולחדווה נמסור מתנה יפה על הדו"ח שלה המצולמת. אנו מזמינים אתכם לבוא למשרדנו בתאריך.....בשעה 17.00 אחה"צ."

התרגשות גדולה אחזה בבני הזוג עם קבלת ההודעה הזו. ברוב אושרה חדווה נתלתה על צווארו של דני ונישקה אותו נמרצות. "אני מתה מסקרנות מה טיבה של המתנה הזאת." "תזכרי שהסקרנות הרגה את החתול," לעג לה דני "אני משער מה זאת יכולה להיות, אך לא אגיד לך כדי לא לקלקל את ההפתעה." "נכון מאוד, אחכה בסבלנות עד השבוע הבא." בתאריך ובשעה הנקובה הזוג הופיע במשרדי החברה, לבושים בבגדים אלגנטיים. מזכיר החברה קיבל אותם בסבר פנים יפות ולחץ את ידיהם בחום. הוא הציג את הזוג ליתר חברי המזכירות ולמר דרור שביט יו"ר של הדירקטוריון המקומי. "נא לשבת," הוא אמר והצביע על הכורסה רחבה שלפני השולחן המכתבה שלו. היו"ר פתח את דבריו "אנו רגילים לקבל כתבות יפות מעמיתינו למקצוע, אך זה קורה לעיתים רחוקות מאוד שאנשים שזה לא פרנסתם מצליחים למסור לנו חומר כל כך מעניין. לדני העברנו את משכורתו, כפי שהובטח, אך לך גברתי," הוא פנה לחדווה "לצערנו לא יכולים לשלם שכר, כי זה לא בתקנות. אולם הכנו עבורך מתנה יפה, אשר בטוחני כי תשמח את לך." הוא הוציא ממגירת שולחנו קופסא ארוזה יפה וקשורה בסרט ורוד והגישה לחדווה. חדווה פתחה את האריזה בידיים רועדות. אחר כך הוציאה ממנה מצלמה מהודרת סוג 'לאיכה' LEIKA יפנית. "יש בפנים בקופסא הוראות שימוש, אמר שביט "אך אני מציע שתיגשי לצלם מומחה שיסביר לך בדיוק איך מפעילים אותה נכון. זאת מצלמה יקרה, אתה מצוידים הכתבים המקצועיים שלנו בכל העולם. תלמדי טוב את השימוש בה, כי עמדנו על הכישרון הטבעי שלך לצלם תמונות באיכות מדהימה. אז תיהני ממנה. חוץ מזה החלטנו להעניק לשניכם תעודת חבר במערכת של העיתון." אמר והוציא משולחנו שני גליונות של תעודות מהודרות ומסרן לשניהם. חדווה אמצה הן את המצלמה, הן את התעודה לליבה ואמרה תוך התרגשות "אני וארוסתי דני עומדים להתחתן בקרוב. אלו יהיו המתנות הכי יפות לנישואינו. אני מודה לכם בקרב לב." "אתם ראויים לכך," סיים היו"ר ושוב לחץ ידיים עם שניהם. "אם תהיו מוכנים לצאת לעוד שליחות לארץ אחרת, תודיעו לנו." "ניקה את זה בחשבון," ענה דני. קודם כל אני צריך לסיים את לימודי באוניברסיטה ולהכין את הנישואין שלנו, אחר כך אלוהים גדול." "אני מבין אותך," אמר היו"ר בחיוך "פרה,פרה..."

*

אחרי הכל הגיע הזמן לתכנן את לחתונה שלהם. מהכסף של \$5000 שדני שקיבל מהחברה הוא לא היה יכול לעשות חתונה מפוארת, אך גם הוריה של חדווה, וגם הורים שלו הבטיחו לעזור להם. חדווה הצהירה "אינני רוצה חתונה סתם, משהו שגרתי, כמו רוב החתונות, עם בוריקס ורבע עוף." "על מה את מתכוונת?" שאל אותה דני. "אינני יודעת. רוצה משהו מקורי, משהו שישקף את הטיוול שלנו באוגנדה." "אולי נתחפש לכושים עם קישוטי נוצות, כפי שראינו אותם ביערות הג'ונגל, או אולי לזוג בבוניס?" שאל אותה דני בקריצה. "בחייך, יש לך רעיונות..." "אז מה זה אצלך מקורי?" "קודם כל גישו התפריט מגוון של סוגי בשר ודגים של 'דג הנילוס' וגם מאכלים שאוכלים באוגנדה עם מבחר פירות

טרופיים. אך כדי להשרות אווירה מיוחדת באמת, חשבתי לתלות מסביב על הקירות האולם תמונות מוגדלות שצילמנו באוגנדה. בסוף הערב נפרוש בד ענק על הקיר ונקרין את הסרטים שלנו עליו. אולי יהיו עוד כמה דברים שטרם הספקתי לחשוב עליהם. "נו, חושבני, ענה דני "אחרי הכל באמת יגיע לך התואר 'מלכת הג'ונגל', אמר ונתן לה נשיקה מצלצל. "תראה שנקבל גם המון מתנות מהקרובים, ומהחברים. היום נוהגים לתת בעיקר כסף. "טוב, את תשבי בקופה ואני אוכל את הבשר ואת ואשתה את השמפניה..." וכך המשיכו זוג המאורסים להתנצח, להשתעשע ולתכנן את החתונה שלהם.

*

כפי שאפשר היה לצפות החתונה נערכה ברוב פאר. היו המון מוזמנים, ביניהם חבריהם של הזוג, אתי וברוך, החברים של דני מהאוניברסיטה והקולגות שלה מהעבודה. הפרופסור של דני, שמואל זרניקוב. הזוג גם הזמין את הגב. סנטון לשם נימוסים, אך היה להם ספק גדול אם היא תטריח עצמה לבוא מאמריקה. אולם להפתעתם המוחלטת היא הגיעה. "היות וממילא הוזמנתי לישראל להשתתף בחגיגות של 60 שנה למדינה, לוועידת הנשאים, וגם לביקור אצל אנשי המערכת בישראל, אז ניצלתי את ההזדמנות והחלטתי לבוא גם לחתונתכם." היא הסתכלה מסביב לאולם המקושט יפה ועל התמונות הרבות על הקירות. "ממש מרשים," היא ציינה "יש לכם רעיונות מקוריים. דרך אגב, שמעתי מנשיא אוגנדה מר מוסבניי, שמכירה אותו באופן אישי, שהוא הורה להפוך את טרמינל הישן באנטבה למוזאון ע"ש יוני נתניהו, מפקד מבצע ההצלה שנהרג בקרב להצלת השבויים."

אווירה באולם הייתה נהדרת. בני הזוג היו לבושים בפאר, כיאה למאורע כזה. הוא בחליפה שחורה, בחולצה לבנה, ענוד עניבה אדומה, והיא בשמלת כלה עשויה בד משי סטין לבן עם צעיף של מלמלה. היה טקס מרשים עם רב, החלפת טבעות, שבירת כוס ברגלו של החתן. חדווה הייתה זוהרת מאושר בשמלת החתונה שלה. אחר כך נישאו דברי ברכה של המקורבים לכבוד הזוג. בסוף החתן קם לשאת את דבריו. בין השאר הוא אמר "לקחתי לאישה אחת הבנות היפות של העיר וחשבתי שהיא רק בובה יפה ושהיא טובה רק ללכת אתה לבלות להסתובב אתה בדיזנופון, ולהשוויץ אתה בפני החברה. אולם במשך הזמן התברר שההופעה החיצונית היפה שלה לא גילתה שהיא לא רק חתיכה יפה, אלא צעירה אמיצה ונועזת שלא נבהלה מהצל של עצמה. באוגנדה הלכה אתי לכל משימה, לכל מסע, אפילו שהיו אלה מסוכנים. גם גלתה תושייה רבה וחיסלה באקדחה פנתר פרא שהתנפל לפתע על אחת הכתבות במשלחת החוקרים. בסוף התברר שהיא גם מוכשרת לכתוב כתבות מעניינות לא פחות טובות משלי, והכתבה שלה מופיעה בימים אלה בירחון ה-'נשיונל גיאוגרפיק' מגזין. בקיצור הסיר מצא את המכסה שלו." הוא סיים את דבריו לקול תשואות קהל וחיבק ונשק לאשתו הטרייה.

אחר כך חדווה קמה מהשולחן ואמרה "גם אני רוצה לומר משהו. עכשיו שנהיה שותפים לא רק לבית ולמיטה, אלא גם לעבודה, אני רוצה להגיב על כך שדני חשב שהייתי סתם פריחה שהוא הכיר אותי. ומאידך אני חשבתי שהוא איזה תימהוני שעוסק בדים אבסטרקטיים, נטולי ערך. ובכלל כשהוא הזמין אותי להתלוות אליו לאוגנדה חשבתי שהוא נפל על הראש. אך במשך הזמן התברר שהייתי מפסידה הרבה

אם לא הייתי מצטרפת אליו למסע באוגנדה. ראיתי דברים שבחיים לא הייתי רואה אותם, אולי בסרטים, אך זה לא אותו הדבר. החברה הזמינה אותנו לבקר ולהגיש את הדוחות שלנו בארצות נוספות, אולי באפריקה, אולי במקום אחר בעולם. יש לנו הרבה תוכניות בראש ולפי שעה אנו לא יודעים מה נעשה. דבר אחד ברור שאת הדברים ההרפתקניים אלה אפשר לעשות כל זמן שאנו צעירים. אחר כך שיהיו לנו ילדים והפספוסים שיסתובבו בין הרגליים, זה כבר לא יהיה בשבילנו, בכל אופן לא בשבילי." היא עשתה הפסקה "או כן, מה שרציתי עוד לספר לכם הוא הסיפור הבא: באחד הביקורים שלנו בכפר נידח באוגנדה פגשנו משפחה של ילדים כושיים. הם היו פרימיטיביים, אך היו להם ילדים יפים ומקסימים. אמרתי לדני שהייתי מוכן לאמץ ילד כזה. אז הוא שאל אותי 'רק אחד, למה לא עשרה?'" עכשיו יש לו רעיון חדש: כשיולד לנו תינוק לבן ניקח קופסת משחת נעליים שחורה ונמרח עליו עד שהוא יהיה שחור... ממש גאון" היא סיימה דבריה לקול צחוקו של הקהל.

*

כמה שבועות לאחר החתונה כשהזוג כבר הספיקו להסתדר בביתם החדש. דני שאל את אשתו "הגידי חדווה לא מתחשק לך לבקר בשפת ימה של תל אביב. אני מזמין אותך לאותו הבית הקפה שהכרנו." "נהדר, אני מוכנה," היא השיבה. בשבת הבאה הם יצאו לטייל על שפת הים, נהנו מזיו השמש הים תיכונית. הסתכלו בגלי הים השוצפים שהתנפצו על החוף, בילדים השמחים ששיחקו בחול, במתרחצים ובמשזופים בשמש על כיסאות הנוח, במטיילים הרבים במכנסיי השורט ובתי המלון היוקרתיים ברחוב המקביל עם רצועת החוף. לאחר שהתעייפו הם באו לשבת בקפה לונדון. לאחר זמן כשהיא התמקמה בכורסא שלה אמרה "הסתובבנו וטיילנו הרבה, ראינו מקומות יפים ומיוחדים, אך אין כמו הבית, כמו תל אביב שלנו."

הסוף